Regd. No 2975

ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — 279

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 58

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி •
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி •— ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி •
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1—1—1972ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன்—279

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின் சார்பாக மாதந்தோறும் வெளிவருவது

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 24	விரோதிக்ருத்ஸு மார்கழி மீ 1—1—1972	ஸஞ்சிகை 3

"மார்க்கசீர்ஷ மஹிமை"

மாஸங்களின் நாமநிர்தேசம் மூன்று வகையாக உலகில் வந்திருக்கின்றது. மேஷம் வ்ருஷபம் மிதுநம்... இத்யாதி நிர்தேசங்கள் ஸௌரமானப்படியே நிகழுமவை. சைத்ரம் வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம்... இத்யாதி நிர்தேசங்கள் சாந்த்ரமானப்படியே நிகழுமவை. மது, மாதவம், சுக்ரம், சுசி... இத்யாதி நிர்தேசங்கள் வேதச் சாயையில் அமைந்தவை. தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் முதல்காண்டம் நான்காவது ப்ரச்னத்தில்—"மதுச்ச மாதவச் ச சுக்ரச்ச சுசிச்ச..." இத்யாதியையும், அதிலேயே நான்காவது காண்டத்தில் நான்காவது ப்ரச்னத்தில்—" மதுச்ச மாதவச் ச வாஸந்திகா வ்ருதூ, சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்மா வ்ருதூ...." இத்யாதியையும் காண்க. இந்த மது மாதவாதி நாமநிர்த்தேசம் வேதத்தில் மட்டும் வழங்குவது. உலகவழக்கில் இல்லை ஆனால் கவிகள் சுலோகங்களில் மதுமாதவாதி நாமங்களைச் சேர்த்துக் கவியியற்றுவதுண்டு. "நபஸ்யமாஸி ச்ரோணாயாம் அவதீர்ணாய" இத்யாதி காண்க.

சைத்ரம் வைசாகம் இத்யாதி சாந்த்ரமாந வ்யபதேசங்களை அடியொற்றியே சித்திரை வைகாசி...என்னும் தமிழ் மாத வழக்குகள் தோன்றின. மார்க்க சீர்ஷம் (அல்லது) மார்க்கசிரம் என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பதத்தின் திரிபாகவே மார்கழியென்கிற தமிழ்ப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமாஸியும் சேரப்பெறுகிற மாதம் மார்க்கசீர்ஷ மெனப்படும். இச் சொல்லை, மார்க்க—சீர்ஷ என்று பிரித்துத் திருப்பாவைக்கு ஏற்ற பொருளைக் கொள்வதும் தகும். அதாவது,

மார்க்கங்களில் தலையானது மார்க்க சீர்ஷம்; மார்க்கமென்றது—உபாயமென்றபடி. உபாயங்களில் தலையானது—என்றதாயிற்று. கர்மஜ்ஞான பக்திப்ரபத்திகளுக்கும் மேலே ஆசார்யாபிமானமென்பது தலையான உபாயமாகும். அதுதான் மார்க்க சீர்ஷம். அதுதான் மார்கழி. திருப்பாவை தொடங்கும்போதே மார்கழியென்று தொடங்கின ஆண்டாள் தான் கடைப்பிடித்ததும், திருப்பாவையில் ஸ்வாபதேசார்த்த மரியாதையில் காட்டினதுமான ஆசார்யாபிமானத்தை ஒருவாறு நினைவூட்டுகின்றுள்.

அலங்கார சாஸ்திரத்தில் கைதேர்ந்தவர்களுக்குச்
சில சுவைமிக்க விஷயங்களை உபஹரிக்கின்றேமிங்கு.

காவ்யரஸிகர்களுக்கு அலங்கார சாஸ்த்ரம் ஜீவ நாடியாகவுள்ளது. அழகு பெறுத்துவது அலங்காரமெனப்படும். சப்தாலங்காரமென்றும் அர்த்தாலங்காரமென்றும் இருவகைப்பட்டவிதில் சப்தாலங்காரத்திற் காட்டிலும் அர்த்தாலங்காரம் மேம்பட்டது. வடமொழியில் அலங்காரமென்பது தென் மொழியில் அணியெனப்படும். சொல்லணி பொருளணி யென்கிற பாகுபாடு அதிலுமுண்டு. ப்ராஸம் முதலானவற்ருல் சொற்களுக்கு அழகையுண்டாக்குவது சொல்லணி. இப்போது நாம் பொருளணியில் ஏகதேசம் ஆராய்ச்சி செய்ய இழிகின்றேம். "இத்தம் சதமலங்காரா:" என்றபடி நூறு வகையாகவுள்ள அர்த்தாலங்காரங்களில் ஸமாஸோக்தி, அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸை, ப்ரஸ்துதாங்குரம் என்கிற மூன்று அலங்காரங்களைப் பற்றி முன்னம் பேசுகிறேம்.

— ஸமாஸோக்தியலங்காரம் —

"ஸமாஸோக்தி: பரிஸ்பூர்த்தி: பரஸ்துதே அப்ரஸ்துதஸ்ய சேத்" என்பது ஸமாஸோக்தியலங்காரத்தின் லக்ஷணம், கவி ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் குறித்துப் பேசுகையில் சொற் செறிவால் அப்ரக்ருதமான ஒரு செய்தியும் தோன்ற நின்ருல் அங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரமாகும். "முன்பு ஒருபுறம் மேடாயிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது பள்ளமாயிற்று; மற்றொருபுறம் பள்ளமாயிருந்தவிடமெல்லாம் மேடாயிற்று.' என்கிருனொருவன். இவ்விஷயம் அவனுக்கு ப்ரக்ருதம்; இதிலிருந்து அப்ரக்ருதமான வொரு விஷயம் தோன்றுவது காணலாம்; அதாவது 'தனிகனுயிருந்தவன் தரித்ரனுகிருன்; தரித்ரனுயிருந்தவன் தனிகனுகிருன்' என்று. ஆகவே இங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரம்,

— அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரம் —

"அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா ஸ்யாத் ஸா யத்ர ப்ரஸ்துதாச்ரயா" என்பது இவ்வலங்காரத்தின் லக்ஷணம். ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவே அப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் கவி வருணிப்பது அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரமாகும் பறவைகளில் மழைத் தெய்வத்தையன்றி மற்றெவரையும் எதிர்பாராத சாதகபக்ஷிதான் சிறந்தது' என்முன் ஒரு கவி. அவனுக்கு இவ்விஷயம் விவக்ஷிதமன்று; 'எம்பெருமானிடத்திலன்றி மற்றெவரிடத்திலும் பல்லைக் காட்டாத பரமைகாந்தியே சிறந்தவன்' என்பதைச் சொல்லவிரும்பி, • ப்ரபந்நே

சாதகந்யாய: ௳ என்ற மூதுரையை மனத்திற்கொண்டு அப்ரக்ருதமான சாதக பக்ஷிப்ரசம்ஸையைச் செய்தான் கவி. ஆகவே இங்கு அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை.

— ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம் —

இனி ப்ரஸ்துதாங்குரமென்னுமலங்காரத்தைப்பற்றிக் கேண்மின்; இதைப் பற்றின விமர்சத்தை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை யெழுதத் தொடங்கலாயிற்று. "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்று இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ளது. கவி வருணிப்பதும் ப்ரக்ருதமான செய்தி; அதிலிருந்து தோற்றுகின்ற வொரு செய்தியும் ப்ரக்ருதமானது; இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரமாம். இதற்கு சந்த்ராலோகத்தில் காட்டியுள்ள உதாரணம் யாதெனில்; ௳ கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம் கேதக்யா கண்டகேத்தயா ௳ என்பது. இது வண்டை நோக்கி ஒரு காமினி சொல்லுவது 'வண்டே! நல்ல மாலதீபுஷ்பமிருக்க, முள் நிறைந்த தாழையை ஏன் விரும்புகிருய்?' என்பது இதன் பொருள். இதில் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல் வ்யங்க்யார்த்தமொன்று கண்டறியவேணும். வாச்யார்த்தம் தெரிந்ததே. வ்யங்க்யார்த்தம்—அபாயமற்ற மனைவியிருக்க அவளைவிட்டு அபாயம் மிக்க வேற்று மாதரிடத்தில் விருப்பங்கொண்ட கணவனை நோக்கிக் காதலி சொல்லுவதாம். ஆக இவ்விரண்டு பொருளும் ப்ரக்ருதமே யென்றும், 'ஒன்று ப்ரக்ருதம், மற்ருென்று அப்ரக்ருதம்' என்பது கிடையாதென்றும் கொள்ளப்படுகிறது.

குவலயானந்தகாரரான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு எழுதுவது என்னவென்ருல், தன் கணவனேடுகூட உத்யானவனத்திற்குச்சென்ற காதலியொருத்தி அங்கு வண்டைக் கண்டு இங்ஙனே சொன்னுளாதலால் இது ப்ரக்ருதமானதே; இதிலிருந்து வ்யங்க்யமானது பரநாயிகாஸக்த ஸ்வகீயநாயக சிக்ஷணம்; அதுவும் ப்ரக்ருதமானதே என்று. உடனே அவர் தாமே ஒரு சங்கையைக் கிளப்பி ஸமாதானமு மெழுதியுள்ளார்; (அதாவது) அஃறிணையானவண்டை நோக்கிச் சொல்லுவதென்பது பொருந்தாதாகையாலே இங்கு வாச்யார்த்தம் ப்ரக்ருதமாக இருக்க முடியாதேயென்று சங்கித்து. இங்ஙனே பலவிடங்களில் காண்கிருேமென்று, மரத்தைநோக்கி ஒருவன்சொன்னதும், அதற்கு மரம் விடைகூறினதுமான ச்லோகமொன்றை யெடுத்துக்காட்டி ஸமாதானம் பண்ணி யிருக்கிருர்.

சந்த்ராலோககாரர் காட்டின "கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம்'; என்கிற உதாரணத்தில் வண்டை விளித்துச் சொல்லுவதுமட்டுமேயுள்ளது தீக்ஷிதர் காட்டியுள்ள "கஸ் த்வம் போ: கதயாமி" என்கிற சுலோகத்தில் மரத்தை விளித்து வினவுவதும், வினவப்பட்ட மரம் விடை கூறுவதுமான அமைப்பு உள்ளதனுல் இந்த வினுவிடைகள் அஸம்பாவிதமென்பது அசைக்க முடியாததாம். ஸுபாஷிதரத்ன பாண்டாகாரத்தில் அந்யாபதேசச்லோகங்களை ஆயிரக் கணக்காகக் காண்கிருேம்—மேகாந்யோக்தி:, ப்ரமராந்யோக்தி:, வ்ருக்ஷாந்யோக்தி:, ம்ருகாந்யோக்தி: என்று மகுடங்கொண்ட சுலோகங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடியவையேயாகும். "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்ற லக்ஷணத்திற்குச் சேர ஆலங்காரிகர்

காட்டின ஸமஞ்ஜஸமான லக்ஷ்யம் ஒன்றுகூட நாம் கண்டிலோம். திருப்பாவை முழுதும் இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமென்று உபபாதிப்பவனடியேன்.

— முத்ராலங்காரமென்றும் ஒன்றுண்டு —

* ஸூச்யார்த்த ஸூசநம் முத்ரா ப்ரக்ருதார்த்தபரை: பதை: * என்பது அதன் லக்ஷணம். சிலசில பதங்களையிட்டு கவி ஸூசிப்பிக்க நினைத்த (வேறு) அர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்தல் முத்ராலங்காரமென்றபடி. ஒருவரை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு போகையில் நக்ஷத்ரத்தையோ ஸம்வத்ஸரத்தையோ வ்ருத்தத்தையோ, ஸூசிப்பிக்க விரும்பி அதற்கு அநுகுணமான பதத்தையோ பதங்களையோ ப்ரயோகிப்பர்கள் கவிகள்; அங்கு முத்ராலங்காரமாகும். திருப்பாவையில் இவ்வலங்காரமும் பலவிடங்களில் நன்கு தோன்ற நின்றது. திருப்பாவைக்கு அடியேனெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஐந்தாறு வியாக்கியானங்களில் இதெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். ஆயினும் வழிகாட்டிவிடாமல் இங்கும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கலாகிறது.

— நீராட்டத்தின் மருமம் —

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் * நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ * என்றழைக்கப்படுகிறது. மூன்றும்பாட்டில் * நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால் * என்றும், நாலாம்பாட்டில் * நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து * என்றும், இருபதாம்பாட்டில் * இப்போதே யெம்மை நீராட்டு * என்றும், இருபத்தாறும் பாட்டில் * மார்கழி நீராடுவான் * என்றும் இங்ஙனே பல விடங்களில் நீராட்டம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. ஆய்ச்சிகள் நீராடுமிடமான நீர்நிலைக்குச் சென்றார்களென்று கண்டிலோம். வ்யாக்க்யாதாக்களான பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் "நீராடவென்னுமித்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாட லென்றார்கள். * ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம் *...என்றும் சொல்லிற்றிறே" என்றருளினர். இதுவன்றியும், ஆண்டாள் தன்னை நிர்த்தேசிக்குமிடங்களிலெல்லாம் * பட்டர்பிரான் கோதை * என்றும் * புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை * என்றும் தனக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நிரூபகமாக்கியே நிர்தேசித்தவளாகையாலே தான் ஆசார்யாபிமானத்தில் பழுத்தவளென்பதைப் பாசுரந்தோறும் காட்டியிருப்பதுங் காண்கிறோம். நீராட என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியாலே * கரசரண ஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே, ஹரிஸரஸி விகாஹனம் தெரிவிக்கப்படுவதுபோலே, (திருவிருத்தத்தில்) * காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து * என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையான ஸதாசார்யத்துறையில் படிந்து குடைந்தாடுவதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அநுகுணமாகவேயன்றோ பதப்ரயோகங்கள் அற்புதமாக அமைந்துள்ளன.

— ஆண்டாளுடைய நிஷ்டையின் நிருபணம் —

ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் உபாயங்களில் தலையானதை இரண்டு பாசுரங்களினால் நன்கு காட்டியுள்ளாள்: * கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட

குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே » என்பது ஒரு பாசுரம். « நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே » என்பது மற்றொருபாசுரம். இவ்விரண்டு பாசுரங்களினாலும் ஆண்டாள் தனக்கு ஆசாரியன் வழியாகவே பேறு என்னுமிடத்தை அறுதியிட்டிருக்கின்றாள். கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சக்ரவர்த்தி திருமகனார்; அவருடைய சொல்லாவது « நத்யஜேயம் கதஞ்சந » இத்யாதிகள்; அவைபொய்யானாலுங் கூட, [நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே] நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறந்தது பொய்யன்றே, எனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் பழுதாய் விடுமோ? ஒருகாலுமாகாது என்றபடி. இனி, "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே'' என்ற பாசுரம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில் ஆசார்யநிஷ்டைக்குச் சார்பாக உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளது. அங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. ஆகவிப்படி ஆண்டாள் கடைப்பிடித்த சரமோபாயத்தையே திருப்பாவையில் உயிர்நிலையான பொருளாக வைத்துப் பேசுகிறாள். அதற்கு ஸூசகம் மார்க்க சீர்ஷ பதபர்யாயமான மார்கழி என்னும் முதற்சொல்.

— மார்க்க-சீர்ஷ என்று பிரிப்பதன் பொருத்தம் —

வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு தத்தித வ்ருத்தியாலே வஸுதேவாத்மஜனென்னும் பொருள் தேறியிருக்கவும் பட்டர் வாஸ, தேவ: என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டதுபோல, இங்கும், மார்க்க—சீர்ஷ என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவத்யயனோத்ஸவச் சிறப்பு

வெண்பா

திருவத் யயனமெனும் சீர்மைமிகு நன்னாள்
பெருமைதனைப் பேசப் புகுவான்—திருமகள்கோன்
வண்ணங்க ளெல்லாம் வகுத்துரைக்கு நாவீறன்
அண்ணங்க ராசாரி யன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களுக்கு அஸாதாரணமாய் ஆச்சரியமாக அனுபவிக்கப்பட்டு வருமதான மஹோத்ஸவம் திருவத்யயநோத்ஸவமென்பது. இது பகற்பத்து. இராப்பத்து எனவும் வழங்கப்பெறும். இம்மஹோத்ஸவத்திற்கு வாய்த்த காலம் மார்கழி மாதத்து சுக்லபக்ஷ ஏகாதசிக்கு (அதாவது வைகுண்ட

ஏகாதசிக்கு) முன் பத்து நாட்களும் பின் பத்து நாட்களும், விஷ்ணுவாலயங்கள் தோறும் பெரும்பாலும் நடைபெற்று வருமிந்த மஹோத்ஸவத்தை உலகமெல்லாம் கட் கூடாக அனுபவித்து வருவதால் இதன் சிறப்பைப் புதிதாக நாம் தெரிவிக்க வேண்டுவதில்லை. ஆனாலும், இம்மஹோத்ஸவம் எதற்காக ஏற்பட்டது? எப்போது ஏற்பட்டது? யார் ஏற்படுத்தியது? இத்யாதி விஷயங்களில் பலர்க்கு ஜிஜ்ஞாஸை யிருக்கு மாதலால் அதுபற்றி இங்குச் சிறிது விவரிக்க விரும்புகிறேன்.

''ஸகல மதங்களிலும் பக்தர்கள் தம் தமக்குவாய்த்த பாஷைகளில் தோத்தி ரங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள்; வைணவ மதத்தில் ஆழ்வார்கள் என்கிற பக்தர்கள் பாடியுள்ளார்கள்; பக்தி நூல்களெல்லாம் சமமானவையே'' என்று சொல்லிப்போரு மவர்களின் சொலவுக்கு இடமறும்படி செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்கள் ஆயிரமாண்டுகட்கு மேற்பட்ட முற்காலத்திலேயே ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்குச் செய்துவைத்திருக்கும் சிறப்புகளை இதனால் உலகமுணர வேண் டுவது முக்கியம். இந்த மஹோத்ஸவம் முதன் முதலாக, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலென்றும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதி யென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகிற ஸ்ரீரங்கத் கத்தில் தொடக்கமாயிற்று என்பதை விவரிக்கக் காண்மின். ஆழ்வார்களின் வரிசையில் அந்தத்திலே நிற்பவரான திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களருளிச் செய்து கொண்டே திவ்யதேச யாத்திரையாக எழுந்தருளுங்காலத்திலே சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்து முடித்துத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கெழுந்தருள வேணுமென்றிருக்கையில் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி ஸமீபத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆழ்வாருடைய கனவிலே காட்சி தந்து உடனே ஸ்ரீரங்கம் வந்துசேர்ந்து ப்ராகார கோபுரமண்டபாதி நிர்மாண கைங் கர்யத்தை நிறைவேற்றவேணு மென்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸா வஹித்த ஆழ்வார் கூந்தல்கமழுங் கூடலூரிலிருந்து புறப்பட்டுக் கனவேகமாகத் திருவரங்கப்பதியை நோக்கிச் செல்லுகையில் திருவெள்ளறை ப்ராப்தமாக அங்கு ஸ்ரீச்வேதாத்ரிநாதனை மங்களாசாஸனம் செய்துவிட்டு ஸ்ரீரங்கம் சென்று சேர்ந் தார். அரங்கன் நியமித்த கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டே மேற்கொண்டு பாசுரங்கள் பாடுவதென்று ஓலைச்சுவடியைக் கட்டிவைத்திட்டு ப்ராகாரமண்டபாதி நிர்மாணத்தை நிறைவேற்றினர். ''ரங்கபுரே மணிமண்டபவப்ரகனுந் விததே பரகால கவி:'' என்று பட்டர் முத்திரையிட்டருளினபடியாலே இது நிர்விவாதம் அப்போது கோபுரப்ராகாராதி திருப்பணிகளைக்கண்டு திருவுள்ளமுகந்தருளின ரங்கநாதன் ஆழ் வார்க்குச் சில ஸத்கார விசேஷங்களைச் செய்ய மநோரதித்திருக்கையில் 'இன்ன மும் சில கைங்கரியங்கள் இங்கு ஸாவசேஷமாயிருக்கையாலே அடியேன் திவ்ய தேசயாத்திரையைப் பரிபூர்த்திசெய்துகொண்டு இவ்விடம் விடைகொள்ளுகிறேன்' என்று விஜ்ஞாபித்து நியமனம் பெற்று அங்குநின்றும் புறப்பட்டு அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதி வழியாக நாதன்கோவில் திருவிண்ணகர் திருநறையூர் திருச்சேறை திரு வழுந்தூர் சிறுபுலியூர் திருக்கண்ணமங்கை திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்ணங்குடி திருநாகை ஆகிய சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் சேஷித்திருந்தவற்றை மங்களா சாஸனம்பண்ணித் தலைக்கட்டிப் பாண்டிநாடு மலைநாடுகளிலும் சில ஸேவித்து திவ்

வியப்பிரபந்தங்களையெல்லாம் தலைகட்டி, சரமப்பிரபந்தமான திருநெடுந்தாண்டகத்தின் இறுதிப்பகுதியில் «பொருகயல் கண்ணீரரும்பப் புலவிதந்து புனலரங்கமூரென்று போயினரே» «பொன்னலர்ந்த நறுஞ் செருந்திப்பொழிலினூடே புனலரங்கமூரென்று போயினரே» என்னும் பாசுரங்களினால் அரங்கநாதன் மீண்டும் தம்மையழைக்கிறபடியை ஸூசிப்பித்து அங்கேற விடைகொண்டு அரங்கன் திருமுன்பே 'நாயந்தே! நாயந்தே! என்று ப்ரஹ்வாஞ்ஜலியுடராய்நிற்க, பெரியபெருமாள் இவர்க்கு விலக்ஷண ஸத்கார விசேஷங்கள் செய்தருள மநோரதித்திருந்தது கண்டு ஆழ்வார் விஜ்ஞாபித்தார்—" அடியேனுடைய சில பிரார்த்தனைகளைத் திருச்செவி சாத்தியருளித் தலைக்கட்டுவதே அடியேனுக்கு ஸத்காரமாகும்; நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் தந்தருளவேணும்: அடியேனைப்போன்ற பக்தர்கள் [ஆழ்வார்கள்] பாடியுள்ள பாடல்களையெல்லாம் பெரிய திருவோலக்கமாக விருந்து திருச்செவி சாத்தியருளவேணும்; நம்மாழ்வார் அவாவற்று வீடுபெற்றது மார்கழித்திங்களில் சுக்லைகாதசியன்றாகையாலே அதற்கு முன்னே பத்துநாளும், அந்நாள் முதலாகப் பத்துநாளுமாகச் சிறிய திருவத்யயநோத்ஸவமும் பெரிய திருவத்யயநோத்ஸவமும்கண்டருளி அடியார்கள்குழாங்களை ஆனந்தவமுதக்கடலிலே அமிழச்செய்தருளவேணுமென்பது அடியேனுடைய பிரார்த்தனை. இதைத்தலைக்கட்டியருள்வதே அடியேனுக்குச் செய்தருளும் ஸத்காரமாகும்"—என்று. இவ்வளவும்கேட்ட பெரியபெருமாள் 'ஆழ்வீர்! திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யமன்றோ நீர்கேட்பது; வேதத்திற்காட்டிலும் ஆதிக்யமும் நாம்தந்தோம்; வேதத்திற்கு அங்கோபாங்கங்கள்போலே திருவாய்மொழிக்கு அங்கோபாங்கங்களாயமைந்த மற்றுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வேதஸாம்யம் தந்தோம். மற்றும் நீர் விரும்பினதெல்லாம் அங்ஙனமேயாகும், என்று திருவுள்ளமுவந்து பணித்தபடி. இந்த பிரார்த்தனையும் கட்டளையும் அப்போது எந்தவிதமாக நிறைவேறிற்றென்பது காலப்பழமையாலே தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது. இடையில் திவ்வியப்பிரபந்தங்களும் மலினமாய்ப் போயின; நாதமுனிகளின் காலத்திற்குப்பின் ஸகலமும் ஸுபரிஷ்க்ருதமாய் ஸுபிக்ஷமாயிற்று.

கலியுகத்தில் நம்மாழ்வார்க்குமுன்பு திருநாடு செல்வார் யாருமில்லாமையாலே வைகுந்த நீள்வாசற்கதவு மூடப்பட்டேயிருந்து ஆழ்வார் அவாவற்று வீடுபெற்றவன்றே அது திறக்கப்பட்டதென்னு மைதிஹ்யத்தை நினைப்பூட்டவே வைகுண்டைகாதசியன்று பரமபதவாசல் திறப்பதென்கிற ஸம்ப்ரதாயம்நிகழ்வதாம்; நம்மாழ்வார் வைகுந்தம் புக்க ஏகாதசியென்கிற காரணம்பற்றி வைகுண்டைகாதசியென்று இந்த நன்னாள் வழங்கப்பெற்றது. ... ... ●

நிகமாந்த குருவரர்தாம் பணித்த குருபரம்பராஸாரமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து வருகையில் "இவர்க்கு யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்க்ருதராய் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே நாதமுனிகள் நம்மாழ்வார் திருவாக்காலே நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பெற்று ப்ரசாரம் செய்தருளினாரென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றது. நாத முனிகளுக்கு பாகிநேயர்களிருவர். அவர்களது திருநாமம் கீழையகத்தாழ்வார், மேலையகத்தாழ்வார் என்பதாம். அவர்களிருவரும் குசலவர்கள் போலே ஸங்கீதகலாப்ரவீணர்

களாய் தேவகான நிபுணர்களாயிருந்தபடியாலே அவர்கள் தமது மாதுலரான நாத முனிகள் பக்கலிலிருந்து பெற்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்களை பகவதாஜ்ஞையாலும் நாத முனிகளின் நியமனத்தினாலும் தாளத்துடன் திருவரங்கேசன் திருமுன்பே ஸேவிக்கத் தொடங்கினார்கள். மேலே பரஸ்தாவித்த குருபரம்பராஸார ரஹஸ்யத்தின் முடிவில் "காளம் வலம்புரியன்ன நற்காதலடியவர்க்குத், தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறையின்னிசை தந்த வள்ளல், மூளும் தவநெறி மூட்டிய நாதமுனிகழலே, நாளுந் தொழு தெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே." என்றிட்ட பாட்டினால் இந்த விஷயம் வியக்தமாகவிளங்கும்.

தாளவிசையோடு செய்யத் தொடங்கிய அந்த தேவகானந்தான் 'அரையர் ஸேவை' என்று இன்றைக்கும் பேர்பெற்று வருகின்றது. அக்காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் மட்டுமன்றிக்கே மற்றுஞ்சில திருப்பதிகளிலும் (ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஆழ்வார்திருநகரி, திருக்குறுங்குடி முதலானவற்றிலும்) அரையர்கானம் நடைபெற்று வந்தது; இது இன்றைக்குங் காண்கிறது. அரையரென்னுந் திருநாமம் பூண்ட இசைகாரர்கள் ஆளவந்தார் காலத்திலேயே யிருந்து வந்ததாக நூல்களில் நன்கு காண்கிறோம்; பஞ்சாசார்ய பதாச்ரிதரான எம்பெருமானாருடைய ஆசாரியர்கள் ஐவரில் ஒருவர் அரையர், அவரே மேலே ப்ரஸ்தாவித்த குருபரம்பராஸாரத்தில் 'ஆளவந்தாராழ்வார்' என்று வ்யபதேசிக்கப்பட்டவர், "எம்பெருமானார்.. ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீ பாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார்" என்பது அவ்விடத்தில் நிகமாந்த குருபணித்த ஸூக்தி. திருவரங்கப் பெருமாளரையர், வரந்தரும் பெருமாளரையர், பிள்ளை திருநறையூரரையர்....இத்யாதிகளான அரையர் திருநாமங்களை ஆளவந்தார் காலத்திலும் எம்பெருமானார் காலத்திலும் பரவியிருக்கக் காண்கிறோம். திருவத்யயநோத்ஸவத்தில் அரையர்கள் இப்போதுபோல் அப்போதும் அபிநயங்கள் செய்துவந்தார்களென்பதை திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறோம். அந்த அபிநயங்களை எம்பெருமானார் எம்பார் முதலான பேராசிரியர்கள் திருவோலக்கத்திலிருந்துகொண்டு அநுபவித்ததையும் பெரியாழ்வார் திருமொழி பெருமாள் திருமொழிவியாக்கியானம் முதலானவற்றில் காண்கிறோம். கோயிலில் அரையர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கௌரவமும் பஹுமான விசேஷங்களும் அப்ரமேயம். பகற்பத்திலும் இராப்பத்திலும் 'மூன்று நாள் அரையர்கள் திருக்கையிலே அர்ச்சகர்கள் ஸ்ரீசடகோபனைத்தந்து கோஷ்டிக்குப்ரஸாதிக்கும்படியான பெருமையையும், சில நாட்களில் தீர்த்தமும் ப்ரஸாதிக்கும்படியான பெருமையையும் கட்கூடாகக் கண்டு வருகிறோம். இதெல்லாம் ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையினாலன்றி மற்றபடி ஸாமான்ய புருஷர்களின் ஏற்பாட்டினால் நடைபெறக்கூடியதன்று.

பகற்பத்திலும் இராப்பத்திலும் மூவாயிரம் பாசுரங்களை அரையர்கள் ஸேவித்துவருவதென்றும், இருபத்தோராநாளில் திருவரங்கத்தமுதனாருடைய திருவம்சஸ்தர் பெரியபெருமாளுடைய ஆஸ்தானத் திருவோலக்கத்திலே இயற்பா ஆயிரத்தையும் ஸேவித்து வருவதென்றும் அன்றுதோன்றின திவ்யாஜ்ஞை பொலிக பொலிகவென்று காப்பிடக்கூடிய நிலையிலன்றோ திகழ்ந்து வருகின்றது. திருவரங்

கத்தமுதனாருடைய திருவம்சஸ்தர் ஒருவரிருவரிருத்தும் கைங்கரியத்தில் ச்ரத்தை கொள்ளாமையினாலே மூன்று வருஷகாலமாக இயற்பா ஸேவையையும் அரையர் ஸ்வாமியே உலகம் மெச்ச நடத்தி வருகிறார்.

இந்தத் திருவத்யயன மஹோத்ஸவம் முதன் முதலாகத் திருமங்கையாழ்வாரால் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் தொடங்கப்பட்டதென்றும், அப்போது நம்மாழ்வாரொருவர்மட்டுமே ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து எழுந்தருளச் செய்யப்பட்டு நடந்ததென்றும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலத்திலும் அவ்வண்ணமாகவே நடந்து வந்ததென்றும், பிறகு ஆழ்வார்களினுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹப்ரதிஷ்டை கோயிலில் ஏற்பட்டு ஆழ்வார்களெல்லாரு மெழுந்தருளியிருந்து நடந்து வந்ததென்றும், நாளடைவில் ஆசாரியர்களின் திவ்யமங்கள விக்ரஹப்ரதிஷ்டையுமாகி, இந்த பத்ததி ஸகலதிவ்ய தேசங்களிலும் வியாபித்து «கண்டோங்கண்டோங் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம், தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுதுநின் றார்த்தும்» என்னும்படியாக நிகழ்ந்து வருகின்றதென்றும் பெரியார் பணித்தருளும் ப்ரக்ரியை.

நமக்கு ஸந்நிஹிதமான தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி, ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதி, எம்பெருமானார் ஸன்னிதி முதலான திருத்தலங்களில் இந்த மஹோத்ஸவம் சிறப்புற நடந்துவரும் வைகரியை அநுபவித்து ஆனந்தித்து வருகிறோம். ... •

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானாருடைய ஆசாரியர்கள்.

வடுகநம்பி எம்பெருமானார்க்கு இட்ட திருநாமமாலையில் "பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:" என்பதும் ஒரு திருநாமமாக வுள்ளது. ஐந்து ஆசாரியர்களை அடிபணிந்தவர் எம்பெருமானார் என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படும் விஷயமிது. அவ்வாசாரியர்கள் ஐவரை இன்னாரின்னாரென்று முன்னோர்கள் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அந்த க்ரந்தங்களுக்குள் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுருவின் க்ரந்தத்தை இங்கு எடுத்துக்கொள்வோம். அவ்வாசிரியர் பணித்த ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுள் குருபரம்பரா ஸாரமென்பது ஒன்று. அதில்

"இவ்வாசாரியர்களில் ஈச்வரமுனிகள் பிள்ளை நாதமுனிகள்"

என்று தொடங்கி யருளிச்செய்து வருகையில்,

"பெரியநம்பி ஸ்ரீ பாதத்தை ஆச்ரயித்தவர்கள் அறுவர்; அவர்களாகிறார்— எம்பெருமானார், மலைகுனிய நின்றார், ஆர்ய ஸ்ரீ சடகோபதாஸர், அணியரங்கத் தமுதனார், திருவாய்க் குலமுடையான் பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி"

என்றருளிச் செய்துவிட்டு, அதன்பிறகு,

"எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம்

கேட்டருளினர்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீ பாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினர் திருமலை நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேட்டருளினர்,''

என்றருளிச்செய்து தலைக்கட்டினர். ஆக இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினுல் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர்க்கு ப்ரதாநாசார்யர் பெரியநம்பி யென்று விளங்கிற்று.

தேசிகன்தாமே முதல்ரஹஸ்யமான ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தியில்—

"ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை அங்கீகரித்த பூர்ணரான பெரியநம்பி இவரைத் தமக்கு ஸப்ரஹ்ம சாரிகளான திருக்கோட்டியூர் நம்பீ பக்கலிலே அர்த்தசிக்ஷை பண்ணவும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கவும், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் பக்கலிலே நல்வார்த்தை கேட்கவும் நியோகித்ததும்''

என்றருளிச் செய்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்— "நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே" என்றருளிச் செய்துள்ளபடி எம்பெருமானுர்க்கு ப்ரதாநாசாரியர் பெரியநம்பிகளென்று கீழே யுதாஹரித்த ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்திகளால் நன்கு விளங்கா நின்றது. இவ்விஷயத்தை மற்றும் பலபல ப்ரமாணங்களினுல் நிலைநாட்டுகிறோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஓராண்வழி குருபரம்பராக்ரம மென்பது எங்கும் ஸமரீதியாக அநுஸந்தானத்திலுள்ளது. இதில் வாக்ய குருபரம்பரை யென்றும் ச்லோக குருபரம்பரை யென்றும் இரண்டுப்ரகாரமுள்ளது. வாக்ய குருபரம்பரையில் முதல் மூன்று வாக்கியங்கள் ''அஸ்மத் குருப்யோ நம:'' இத்யாதிகள். இவை கிலருக்குக்களாம். இதற்குமேல் ''ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:'' என்று தொடங்கி (ஸ்ரீதராய நம:) என்று தலைக்கட்டும் வாக்யராசியில் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய ஸாக்ஷாதாசார்யராகப் பெரியநம்பியே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். அவருடைய இயற்கைத் திருநாமம் பராங்குசதாஸரென்பது. வாக்ய குருபரம்பரைக்கு அடுத்தபடியாக அநுஸந்திக்கப்படுகிற ச்லோக குருபரம்பரையில் ''அஸ்மத்தேசிகம் அஸ்மதீய பரமாசார்யாந் அசேஷாந் குருந் ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகிபுங்கவ மஹாபூர்ணௌ முநிம் யாமுநம்'' என்றுள்ளதையும் குறிக்கொள்ள வேணும். இதில் லக்ஷ்மண யோகி புங்கவராக நிர்தேசிக்கப்பட்டவர் எம்பெருமானுர்; அவருடைய ஆசார்யர் 'மஹாபூர்ண' என்று ஸ்பஷ்டமாக நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ளார். பெரிய நம்பி யென்பதற்கு நேரான வடமொழிப் பெயர் மஹாபூர்ண: என்பது.

பட்டர் பகவத்குண தர்ப்பண மென்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் முகப்பில் ஸ்வாசார்யர் தொடங்கி எம்பெருமானளவும் இடையில் ஒரு வ்யக்தியையும் விடாமல் குருபரம்பராநுஸந்தானத்தை ச்லோகமாக நிபந்தித்துள்ளார்; அந்த சுலோகம் வருமாறு—

''வந்தே கோவிந்ததாதௌ முநிமத மநவை லக்ஷ்மணார்யம் மஹாந்தம்
த்யாயேயம் யாமுநார்யம் மம ஹ்ருதி தநவை ராம மேவாபியாயாம்,
பத்மாக்ஷம் ப்ரேக்ஷிஷீய ப்ரதமமபி முநிம் நாதமீடே சடாரிம்
ஸ்தௌமி, ப்ரேக்ஷேய லக்ஷ்மீம் சரணமச்ரண: ஸ்ரீதரம் ஸம்சரயேயம்''

என்பதாம். பட்டர்க்கு ஸாக்ஷாதாசாரியர் எம்பார். உபகாரகாசார்யர் (திருத்தந்தையாரான) ஆழ்வான் இவ்விருவரையும் (கோவிந்த தாதௌ) என்று நிர்தேசித்து, ததாசார்யரான எம்பெருமானாரை லக்ஷ்மணார்ய மென்று நிர்த்தேசித்து, அவர் தம்முடைய ஆசார்யரை (மஹாந்தம்) என்று நிர்தேசித்தருளினார். அவர்தாம் பெரியநம்பி.

யதிராஜஸப்ததி யருளிச்செய்யாநின்ற தேசிகன் பெரியபெருமாள் தொடங்கி குருபரம்பராநுஸந்தான பூர்வகமாக எம்பெருமானாரிடம் வருகிறார். (கமப்யாத்யம் குரும் வந்தே) என்று ப்ரதமாசார்யனான எம்பெருமாளில் உபக்ரமம். பிறகு, பெரிய பிராட்டியார், ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள். உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார் ஆகிய இவர்களை ஒவ்வொரு சுலோகத்தினால் துதித்து, பிறகு உடையவருடைய ஸாக்ஷாதாசார்யரை "தயாநிக்நம் யதீந்த்ரஸ்ய தேசிகம் பூர்ணமாச்ரயே" என்கிற சுலோகத்தினால் உபச்லோகித் துள்ளார். இதில் பூர்ணரென்னப்பட்டவர் பெரிய நம்பியே யாவர்.

தேவப்பெருமாள் திருக்கச்சி நம்பி மூலமாக ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்கு ஆறுவார்த்தை யருளிச்செய்தது ஸுப்ரஸித்தம். அது "அஹமேவ பரம் தத்வம்" இத்யாதி ச்லோகத்தினால் விசதம். அதில் "பூர்ணாசார்ய ஸமாச்ரய:" என்றுள்ளது, பெரிய நம்பியை ஆச்ரயிப்பதென்று பேரருளாளன் நியமித்தருளினபடி. ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப் பாரித்திருந்தார். அது வாய்க்கப் பெறவில்லை. திருக்கச்சிநம்பி திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்கலாமென்று ஆலோசித் திருந்தார். இது ஸர்வாத்மநா கூடாதென்று மறுத்துவிட்டாரவர். பிறகு திருவுள்ளத்தில் கனத்தவிசாரம் ஓடியிருந்தது. திருக்கச்சிநம்பி யாறுவார்த்தைகளில் ஸ்வாமிக்கு மிக முக்கியமான வார்த்தை இதுவேயாகும். இதன்படியே நடைபெற்றமை ஜகத் ப்ரஸித்தம்.

வடிவழகிய நம்பிதாஸரென்கிற புராதன பக்தமகாகவி தாம் செய்யுள் மாலையாகப் பாடிய எம்பெருமானார் வைபவத்தில், சுலோகரூபமாக நாம் அநுஸந்தித்து வரும் ஆறுவார்த்தைகளைச் செய்யுளாக்கி யுள்ளார், (இரண்டு செய்யுள் வருமாறு—)

"செப்புகின்ற பரதத்வம் யானேயென்னச் செப்புதி,வே
றொப்பிலாதாய்! தரிசனமும் பேதமென்றே யுரைத்திடுக
அப்ப! புகல்க இவையன்றி நினைவும்வேண்டா அந்திமத்தில்
தப்பிலாத வுபாயமதும் ப்ரபத்தியென்றே சாற்றிடுக.

இந்தச்சரீர அவசானந் தன்னிலிசையும் மோக்கமது
அந்தமில்லாக் குணத்தினனுக் காசார்யனும் பெரியநம்பி
சிந்தைதன்னு ளிவையெல்லாம் சிந்தித்திருந்தா னிளையாழ்வான்
முந்தி யிவைநீ மொழியென்று மொழிந்துநின்ற ருளாளன்."

இச் செய்யுள்களின் பொருள் மிகவெளிதே. ஸ்வாமி எம்பெருமானாரருளிச்செய்த பெரியநம்பி தனியன்—"கமலாபதி கல்யாண குணாம்ருத நிஷேவயா, பூர்ணகாமாய ஸததம் பூர்ணாய மஹதே நம:" என்பது. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் அன்று தொட்டு இன்றளவாக விப்ரதிபத்தியோ விவாதமோ விளைந்ததில்லை. இப்போது

நாம் இதைப்பற்றி இங்கு இவ்வளவு விளக்க விரிவு கொள்ளவேண்டிய காரண மென்னென்னில்;

ஸ்ரீராமாநுஜன் சென்றவிதழில்—ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்ரீதாததேசிகன் நானூருண்டு நிறைவுவிழாச் சிறப்பு நடைபெற்றதை வெளியிட்டிருந்தோம். அதற்கு நினைவு மலரொன்று வெளியிடப்பட்டிருப்பதையும் ஓரிடத்தில் ப்ராஸங்கிகமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அந்த மலரில் ஒரு பண்டிதர் திருமலைநம்பிகளைப் பற்றி யெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஆங்கிலக் கட்டுரையில் உடையவர்க்குத் திருவிலச்சினை ஸாதித்தவர் திருமலை நம்பியே யென்று வரைந்திருப்பது கண்டோம், இஃது அபூர்வமும் அப்ரமாணமுமான ப்ரஸ்தாவமென்பதை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டியது மிகவும் ஆவச்யகம் என்று தோன்றிற்று. ஆயிரம் ஸம்வத்ஸர காலமாக உலகமறியாத வொரு விஷயத்தை இன்றுக ப்ரஸங்கிப்பது "ந புத்திபேதம் ஜநயேத்" என்கிற கீதையின் நீதிக்கு ஒவ்வாததன்றே. திருமலை நம்பி பக்கலிலே யாருக்கும் வித்வேஷமோ மாச்சரியமோ கிடையாது. ஸ்ரீராமாயண பாராயணம் செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகமெல்லாம் "பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய ப்ராசேதஸாதேச பலப்ரதாய, ஸ்ரீபாஷ்யகாரோத்தம தேசிகாய ஸ்ரீசைலபூர்ணாய நமோ நமஸ்தாத்." என்னும் திருமலைநம்பியின் தனியனை பக்திச்ரத்தையோடு அநுஸந்தித்தே வருகின்றது. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் « படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயண மென்னும் பத்தி வெள்ளங் குடிகொண்ட கோயிலிராமானுசன் » என்று போற்றப்பட்ட ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருப்பதியில் மாதுலஸகாசத்திலெழுந்தருளி யிருந்து ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்தங்களை க்ரஹித்தருளின பெருமையை உலகம் புகழாமையில்லை. எவரெவர்க்குப் ப்ராமாணிகமாக எவ்வளவு பெருமையுள்ளதோ அவரவர் விஷயத்தில் அவ்வளவில் த்ருப்தி பெறவேண்டியது ப்ராப்தம்

இதற்குமேல், பகவத் பாஷ்யகாரருக்கு பரந்யாஸமும் திருமலைநம்பியிடத்தே யாயிற்றென்பது ஒரு கூற்று அல்லது கூத்து. நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கிப்பால் தோன்றியதும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களெதிலும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாததுமான பரந்யாஸமென்பதொன்று மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஆங்கிலக் கட்டுரையில் புகுத்தப்பட்டிருப்பது ஓர் அதிசயமான விஷயம். ஸ்ரீதேசிகன் மட்டுமன்றிக்கே அவர்க்கு முந்தினவர்களும் பிந்தினவர்களுமான க்ரந்த கர்த்தாக்கள் யாவரும் இன்னார் இன்னாரை ஆச்ரயித்தார் என்றெழுதுவது தவிர வேறொரு குநிஷ்டையையும் ப்ரஸங்கித்திலர். ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் விசேஷித்தருளிச்செய்திருப்பதை நோக்கினால் நூதந ப்ரஸங்கங்கள் அவகாச லேசமுமின்றிக்கே வேரறும்.

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பதின்மூன்றுமதிகாரமான
க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்தில்—

"அநாதிகாலம் ஆஜ்ஞாதிலங்கனமடியாக வுண்டான பகவந் நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தவனுக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷையான பகவத்க்ருபை யடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்தபின்பு சரண்ய ப்ரஸாதனங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹஹேதுக்

களை யெல்லாம் க்ஷமித்துத் தீர்ந்த வடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல ஸர்வ சேஷியான ச்ரிய:பதி தன் பேருகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்ப்பரனுயிரு என்கை.''

என்றருளிச்செய்து, இங்ஙனே தமிழிலருளிச்செய்த விதனை சரணுகதி கத்ய பாஷ்யத்தில் தாமே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்த்தருளியுள்ளார். அந்த ஸ்ரீஸூக்தி ரத்னங்களையும் கேண்மின்; ''அதஸ் த்வம் தவ தத்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்வ'' என்கிற சரணுகதிகத்ய சரம ஸ்ரீஸூக்தியை விவரித்தருளுமிடத்து,

''ஏதேந அநாதிகாலம் ஆஜ்ஞாதி லங்கநமூல பகவதப்ரஸாதேந ஸம்ஸரதோ மே பகவத்க்ருபாமூல ஸதாசார்யாங்கீகாரேண த்வயோச் சாரணுநுச்சாரண பூர்வக ஸ்வரக்ஷா பரந்யாஸே ஸித்தே ப்ரஸாதநேஷு அஸ்மாத் அப்யதிகஸ்ய அபாவாத் ஸ்வீக்ருதபர: ச்ரிய:பதிர் நாராயண: காலத்ரயவர்த்திந: ஸர்வாந் அப்ரஸாத ஹேதூந் யதார்ஹம் க்ஷாந்த்வா ஸ்வயமேவ ஸ்வார்த்தமேவ மாம் ஸ்வஜ்ஞாந தர்சத ப்ராப்த்யாதி ப்ரதாநேந ரக்ஷேதிதி விச்வஸ்த: நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோ பவேதி நிகமிதம் பவதி''—என்பவை.

கத்யபாஷ்யம் முன்னே யருளிச்செய்ததா? ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முன்னே யருளிச்செய்ததா? என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் நிஷ்கர்ஷிப்பது. உதாஹரித்த உபயக்ரந்த வாக்யங்கள் ஒன்றுக்கொன்று நேரான மொழிபெயர்ப்பு, என்பதில் ஸந்தேஹகந்தமுமில்லையே. ஸ்வாமி தேசிகன் இரண்டு திவ்ய க்ரந்தங்களிலும் நிஸ்ஸம்சய விபர்யயமாக அருளிச்செய்திருப்பது என்ன? ஸம்ஸாரி சேதநன் நெடுங்காலமாக பகவதாஜ்ஞையை மீறி நடந்துகொண்டு ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் துளங்குகின்றுன்; ஸ்வாபாவிக க்ருபாளுவான ஸர்வேச்வரன் இவனைக் கரைசேர்க்க அவகாசலேசமாவது கிடைக்குமோவென்று எதிர்பார்த்து வருகிருன். ''தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே'' என்று தொடங்கி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தி லருளிச்செய்கிறபடி யாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிகாதி ஸுக்ருதங்கண்டு அவகாசம் பெறுகிருன். பெற்றவாறே ஒரு ஆசார்யனை இவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து அவன்மூலமாக த்வயமந்த்ரோபதேசம் பெறுவித்து இவனை க்ருதக்ருத்யனுக்குகிருன். இந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்துக்கு மேற்பட எம்பெருமான் திருவுள்ள முகப்பதற்கு வேறொன்றுங் கிடையாது—என்பதை ஸ்பஷ்டமாக—ஸுஸ்பஷ்டமாக ஸ்வாமி தேசிகன் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலு மருளிச்செய்திருக்க, இதற்கு ஸர்வாத்மநா விருத்தமான ஒரு ஆசரணையை எம்பெருமானரிடத்திலும் ஏறிடப் பார்ப்பது அத்யந்த ஸாஹஸம். மேலே உதாஹரித்த தேசிக திவ்யஸூக்தி ஸித்தமான ஓர் அனுஷ்டானத்தை அபலபிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒருவருமில்லை. இந்த அனுஷ்டானம் ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்குப் பெரியநம்பி பக்கலிலேயொழியத் திருமலை நம்பி பக்கலிலே யன்று—என்பது ப்ரமாண சதங்களினுல் ரூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ப்ரஸ்துதமான ஆங்கிலக் கட்டுரையில் இன்னுஞ்சில பொய்யுரைகளிருந்தாலும் அவற்றை யுபேக்ஷித்து, ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்கள் அருவருக்கக் கூடியதும் முக்கியமுமான பொய்யுரையைமட்டும் இக்கட்டுரைமூலமாகக் களைந்தொழித்தோம்.

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணனும் அண்ணனும் பேசியவை

(முன் தொடர்ச்சி)

கண்ணன்—கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழ்கச்சிமேய அண்ணா! உன்னைத் தேடிக்கொண்டு கச்சிப்பதிக்குச் சென்றிருந்தேன்; நீ சென்னையிலிருப்பதாகவறிந்து, இதோ இங்கு வந்திருக்கிறேன்; என்ன விசேஷம் சொல்லு.

அண்ணா—கார்முகில் வண்ணா என் கண்ணா! யசோதைப்பிராட்டி உன்னை நோக்கிச் சொன்ன வார்த்தைகளில் ஒரு வார்த்தை நினைவிருக்கிறதா உனக்கு? * கண்ணா! நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ் செய்திங்கேயிரு * என்றாளல்லவா? அப்படி நானும் உன்னை இங்கே இரு என்கிறேன்; இருக்கிறாயா?

கண்ணன்—என்னெஞ்சிடங்கொண்ட அண்ணா! என்னை உனக்கே தந்த கற்பகமன்றோ நான்! என்தாய் என்னை இங்கேயிரு என்று சொன்னது ஏழுநாளைக்கு மட்டுமே. "திண்ணார் வெண் சங்குடையாய்! திருநாள் திருவோண மின்றேழு நாள்" என்று சொல்லி அந்த ஏழுநாளைய மஹோத்ஸவத்திற்காக மட்டுமே இங்கேயிரு என்றாள்; நீ என்னை எத்தனை நாளிருக்கச் சொன்னாலும் இருப்பதென்கிற திட ஸங்கல்பத்தோடன்றோ இன்று நான் வந்திருக்கிறேன். என்னை நீ தெய்வமாக நினைக்காமல் அந்தரங்க நேசனென்று நினை. அப்படியே நினைத்தேனென்று சொல்லு.

அண்ணா!—கள்ள மாதவா கண்ணா! இந்த உன் வார்த்தையைக் கேட்கும்போது எனக்கு ஒருபுறம் ஸந்தோஷமும் ஒரு புறம் கலவரமும் உண்டாகிறது. எதனாலென்று கேட்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். "சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்" என்கிற உன் சரிதையொன்றை நாள் தப்பாமல் நாடோறும் அநுஸந்தித்து வருகிறேன். நீ திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்தபோது மாலிக னென்பவனோடு தோழமை கொண்டாயாம்; தோழனான அவனையே தலையறுத்தாயாம்; இதை நினைக்க நினைக்க அஞ்சவேண்டி யிருக்கிறதல்லவா? கண்ணா! இந்தக் கதை மெய்தானே?

கண்ணன்—மெய்தானா? என்று அண்ணா! நீ கேட்கலாமா? இக்கதையை நான் மஹர்ஷிகளுக்குக் காட்டிக்கொடாமல் பெரியாழ்வா ரொருவர்க்கு மட்டுமேயன்றோ காட்டிக்கொடுத்தேன். அவ்வாழ்வார்க்கு இதில் ஒரு விப்ரதிபத்தியுமுண்டாக வில்லையே. நான் செய்த அச்செயல் யுக்தந்தானென்பதை அவர் விளக்கியிருப்பது உனக்குத் தெரியாதா?

அண்ணா—பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட கண்ணா! எனக்கு ஏன் தெரியாது? அவ்வாழ்வார் இக்கதையைச் சொன்னவுடனே "ஆமாறு அறியும் பிரானே!"

என்று சொல்லி உன் செய்கையை யுக்தமென்று ஸமர்த்தித்திருக்கிறபடியை நான் அறிந்தே யிருக்கிறேன். உன் சரிதைகளில் ஸமர்த்தனமில்லாததுமுண்டோ? தோழமைகொண்ட விடத்திலே தலையறுப்பதுமுண்டு என்றறிந்த பின் உன் தோழமைக்கு நான் எப்படி உகப்பது?

கண்ணன்—கற்குங்கல்விச்சாரமறிந்த அண்ணா! ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம் இத்யாதியான என்னுடைய அரிய பெரிய அருள்மொழிகளை விட்டிட்டு இந்தச் சிறு கதையைப் பற்றிக்கொண்டு ஏதோ பேசுகிறாயே, இது தகுதியன்று; இதை அறவே மறந்துவிடு. நான் காட்டின விச்வரூபங்கண்ட அர்ஜுனன் "விஹார சய்யாஸந போஜநேஷு" என்றதை அறிவாயே; அப்படியெல்லாம் அவனோடு கலந்திருந்த நான் அதற்கும் மேலாகவன்றோ உன்னோடு கலந்து களிப்பேன். இப்போதைய விசேஷத்தைச் சொல்லண்ணா!

அண்ணன்—இப்போது மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளென்பதறி வாயே முப்பதுந் தப்பாமே உன்சிறுச் சேவகங்களை நான் சொல்லி ஓராயிரவரை வண்பொன்னிப் பேராறு போல் வருங்கண்ணநீர் கொண்டவர்களாக ஆக்கி வருகின்ற அதிசயத்தை நீ கண்ணாரக் காணவேண்டாமா? இன்று வல்லானை கொன்ற கதையையும் மாற்றாரை மாற்றழிக்கவல்ல மாயத்தையும் பேசப்போகி றேன்; அப்படி எட்டிப்பார்; எத்தனைவர் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களென்று பார். எழுந்திரு; என்னோடு கூடவே நீயும் வா. "கட்கிலீயுன்னைக் காணுமாறருளாய்". என்பார்க்கு உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கலாகாதா? எழுந்திரு போவோம். மணி 5-55 ஆய்விட்டது கண்ணா!

கண்ணன்—என்னுள்ளங்குளிருமண்ணா! நீயெழுந்து செல்; பின்னாலே வருகி றேன். தினப்படியாக நான் வந்து கேளாமலில்லை. அப்படியே இன்றும் வந்து கேட்கிறேன். எம்பெருமானார் இருக்குமிடங்களைச் சொல்லுகின்ற அமுதனார் "உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும், திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின் னிசை மன்னுமிடந்தொறும்" என்றாப்போலே என்கதை நடைபெறு மிடந்தொறும் நான் இருந்தே தீருவேன்.

அண்ணன்—அப்படி நீ சொல்லிவிடக் கூடாது. "எம்மழகனார், அணியாய்ச் சியர் சிந்தையுள் குழகனார்" என்னநின்ற நீ எல்லாருங் காண என்பக்கத்திலே வீற்றிருந்து ஸ சாபி ராம: பரிஷத் கதச் சநை:" என்னும்படியாகவேணும்.

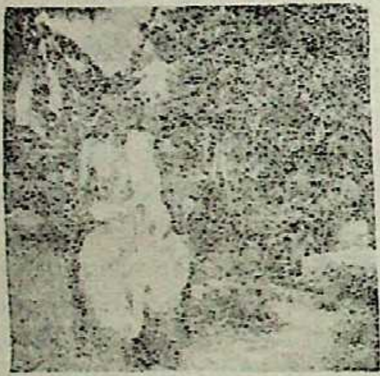
கண்ணன்—என்னருமைத் தோழனான அண்ணா! பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை நீ கண்டபாடம் செய்துவைத்து அவற்றை இன்று நீ பொய்யாக்கப் பார்க்கலாமா? "இரா மடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்" "கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலகுவர்க ளென்று கண்ணனுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று"...இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பழுதாக்கப் பார்ப்பது தகுமா அண்ணா?

அண்ணன்—ஆறுமணி அடித்துவிட்டது. உன் இஷ்டப்படி யிருந்து கேள். எட்டு மணிக்குமேல் நாம் கலந்து பேசுவோம்.

(தொடரும்.)

திருநாங்கூர் ஸ்ரீமதுபயவே. வட்டமணி எம்பார் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி.

திருநாங்கூரில் ஸ்ரீ புருஷோத்தமன் ஸன்னிதி வீதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. எம்பார் ஸ்வாமி இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளுகிறார். ஸ்வாமிக்கு நேற்று கார்த்திகை மாதத்தில் எண்பது திருநக்ஷத்திரம் பூர்த்தியடைந்தது ஞானசீல வயோவ்ருத்தர்களில் பரிகணிதராக விளங்கும் ஸ்ரீஸ்வாமியை அறியாதாரில்லை. ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாங்கூரி லெழுந்தருளியிருந்த பிரபல வித்வான். பிரதிவாதிபயங்கரம் பெரிய கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸன்னிதியில் பகவத்விஷய ரஹஸ்யாதிகளை வரியடைவே கற்று ப்ரவசனத்திலும் ப்ரவீணராக விளங்கிவரும் ஸ்வாமிக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறோம். இவருடைய திருத்தகப்பனார் ஐம்பதாண்டு கட்குமுன் திருமலை திருப்பதியில் சிறிய ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்தார்.

ஸ்ரீமதுபயவே. கோ. கம். திருமலாசாரியர் ஸ்வாமி, பிரயாகை.

இங்கே ஸேவைஸாதித்தருளா நின்ற ஸ்ரீஸ்வாமி பிரயாகையில் ஸ்ரீவேணீமாதவ மந்திரத்தில் ஆசார்ய பீடஸ்தராய் விளங்கி வருகிறார். வடநாட்டில் சிஷ்ய ஸம்பத்து மலிந்தவர். இளமையில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் பாடசாலையில் ஸாஹித்ய சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து ப்ரவீணராய் சிஷ்யாநுக்ரஹார்த்தமாக நெடுநாளாய் பிரயாகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமியின் முன்னோர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமதுபயவே. ப்ரணதார்த்திஹராசார்ய ஸ்வாமியால் பிரயாகையில் ஆர்ஜிதமான ஆசார்ய பீடத்தில் அமர்ந்து விளங்காநின்ற இந்த ஸ்வாமி நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களமாக விளங்க வேணுமென்று ஆசாஸிக்கிறோம்.

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உபந்யாஸகஸௌபாக்ய மாலை

(பதின்மூன்றுவது ஸ்தபகம்)

முன்னுரை :— உபந்யாஸகர்களுக்கு உணவளிப்பதும் நமது பணிகளில் ஒன்றல்லவா? "உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய மாலை" யென்று பெயரிடப் பெற்ற மாலையில் பன்னிரண்டு ஸ்தபகங்கள் ஸமயவிசேஷங்களில் வெளியிடப்பட்டன. பதின்மூன்றுவது ஸ்தபகமிது. (ப்ர. அண்ணங்கராசாரியார்.)

1. நவவிதஸம்பந்தங்களில் நல்லதொரு ஸம்பந்தம்

நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்கள் திருமந்த்ரார்த்தம் நிர்வஹித்தருளுங்கால் அத்திருமந்த்ரத்தில், நமக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள நவவித ஸம்பந்தங்கள் தெரிவிக்கப்படுவதாக நிரூபித்தருள்வர்கள். "பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷீ பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி :, ஸ்வாமீ ஆதாரோ மமாத்மா ச போக்தா ச ஆத்யமநூதித:" என்னுமிந்த ச்லோகத்தினால் அந்த நவவித ஸம்பந்தங்களும் உணரத் தக்கன. அதில் ப்ரணவத்தின் நடுவெழுத்தான உகாரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுமிடத்து "ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்" என்றார்கள். எம்பெருமானொருவன் தவிர மற்றொருவற்கும் அடிமைப்படா தொழிகையாகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வமே உகாரார்த்தமென்று தேறி நின்றது. இது தன்னையே ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் தமது திருமொழியில் (5—2)* கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானை யல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்* என்கிற பாசுரத்தினால் அநுஸந்தித்தார். ஒருத்தி ஒருவனுக்கே உரியவளா யிருப்பது போல ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கே உரியவனா யிருக்க வேண்டும்படியை உகாரம் உணர்த்துகின்றது. இதுவே யாயிற்று உகாரார்த்தம். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வுபந்யாஸம் நிகழ்கின்றது. உண்மையில் பகவானுக்கு நாம் மனைவியரே.

ஸம்ஸாரிசேதநன் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டுத் திருநாடு சென்று சேர்வதானது பரமபுருஷனோடு பெறும் பரமபோக மஹோத்ஸவமென்று கொண்டு மகிழ்ந்திருக்கவேணுமே யொழிய, சிறிதும் வருந்தவேண்டியதில்லை யென்று தத்வ ஜ்ஞானிகள் தெளிந்திருப்பர்கள். உண்மையில் இது பாணிக்ரஹண பூர்வகபரமபோக மஹோத்ஸவந்தானென்பதை இங்கு விரிவாக நிரூபிக்கிறோம். பெண் மகளுக்கும் புருஷனுக்கும் விவாஹம் நடப்பது உலக வியற்கை. எம்பெருமான் பரமபுருஷனென்று பேர்பெற்றவனாகையாலே அவன் புருஷனென்பது நிர்விவாதம். இங்கே பெண்களாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு அப்பரமபுருஷனோடு விவாஹமும் போகமும் ப்ராப்தமாகலாம்; இங்கு ஆண்களாயுள்ளவர்களுக்குப் பரமபுருஷனோடு விவாஹமோ போகமோ ப்ராப்தமாவதற்குத் தகுதியில்லையே யென்று முன்னம் ஒரு சங்கை யுண்டாகக்கூடும், அது வேண்டா. ஆண்மை பெண்மையென்னும் வாசியானது அழியுந்தன்மையதான உடலிற் காணப்படுமதே யொழிய சாச்வதமான ஆத்மாவில் காணப்படுமதன்று. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுற்று நோக்கினால் அதற்குப் பெண்மையே இயற்கையான வடிவென்று தேறலாம். எங்ஙனே யென்னில்; திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஒன்பது வகையான உறவுகள் [நவவிதஸம்பந்தம்] உள்ளனவாக நிரூபிக்கப்படுவதில் பர்த்ருபார்யாபாவரூப ஸம்பந்தம் ப்ரணவத்தில் இடைச்சொல்லான உகாரத்தில் தேறுவதென்று சொன்னோம். அவதாரணார்த்தகமான உகாரத்தினால் தேறுவது அநந்யார்ஹசேஷத்வம். அதாவது எம்பெருமானொருத்தனுக்கே உரிமைப்பட்டிருத்தல், இதுவாயிற்று ஸ்த்ரீ தர்மம். ஆகவே ஜீவாத்மாவை ஒரு பெண்மகளாகவே நினைக்க

வேணும். ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி பெண் பாவனையோடு பாசுரம் பேசுவதும் இதுபற்றியே. ஆண்களாய்ப் பிறந்த ஆழ்வார்கள் எதற்காகப் பெண்மையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களென்று சில அறிவிலிகள் நினைப்பதும் கேட்பதுமுண்டு; அது தவறு. ஆத்மாவுக்குப் பெண்மை வந்தேறியா யிருந்தாலன்றோ அதனை ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதாக நினைக்கலாம். அது வந்தேறி யன்றிக்கே இயற்கை வடிவமாகவே யுள்ளதென்பதும் இந்த வ்யாஸத்தினால் தெளியப் பெறலாகும்.

சரீரத்திற்குப் பிறப்பு உண்டே யொழிய ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பு மில்லையென்பது ஸாதாரணமான நூற்கொள்கை. *அஸந்நேவ ஸ பவதி* [தைத்திரீய உபநிஷத்] என்கிற ச்ருதி வாக்யத்தையும், *அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்* (திருச்சந்தவிருத்தம்-64) என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தையும் உற்றுநோக்குமிடத்து ஆத்மாவுக்கும் பிறப்பிறப்புகளுண்டென்று உணரலாம். ஆத்மா பிறக்கும்போது பெண்ணாகத் தான் பிறக்கின்றதென்றும் அறியக்கிடக்கின்றது. உடலைப் பிறப்பிக்க ஒரு தாயும் ஒரு தகப்பனும் ஏற்படுகிறார்கள். அப்படியே ஆத்மாவைப் பிறப்பிக்கவும் ஒரு தாயும் தகப்பனுமுளர். இதை மஹர்ஷிகளே சொல்லிவைத்தார்கள்—*சரீரமேவ மாதா பிதரௌ ஜநயத:, ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம* என்றார்கள். இதனால் ஆத்மாவுக்கு ஆசார்யன் பிதாவென்றும் 'வித்யா' மாதாவென்றும் விளங்கிற்று. வித்யா என்று சொல்லப்படுவது திருமந்த்ரமே யாகும். ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கின போது இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே (ஸ்த்ரீலிங்கசப்தமான) வித்யையை மாதாவாகவும் ஆசார்யனைப் பிதாவாகவும் கொள்ளவடுக்கும். நம்மாழ்வார் ஆசார்யனை *தஞ்சமாகிய தந்தை* [திருவாய்மொழி 3-6-9] என்கிற சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். 1. தந்தை 2. ஆகிய தந்தை. 3. தஞ்சமாகிய தந்தை என்று மூவகைப் படுவர்கள் பிதாக்கள். 1. சரீரோத்பத்திக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாயிருந்து *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:* [ஸ்ரீ ராமா-ஸு°ந்] இத்யாதிப்படியே ஆபத் காலங்களிலே கைவிடுகின்ற பிதா வெறும் தந்தை. 2. உலகுக்கெல்லாம் தந்தை யென்று பேர்படைத்து ஆபத்துக்களிலும் ரக்ஷிக்குமவனான ஸர்வேச்வரன் 'ஆகிய தந்தை' எனத்தகுவன். 3. அவனுங்கூட *ஸம்ஸாரபந்த ஸ்திதிமோக்ஷஹேது:" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருப்பன்; அப்படியன்றியே ஸ்வரூபத்தை யுண்டாக்குமவனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய் உஜ்ஜீவனத்திலேயே ஊன்றிப் போருமவனா யிருந்துகொண்டு மோக்ஷைகஹேதுவாய் ஸர்வாத்மநா சரண்யனாயிருக்கு மாசார்யன் 'தஞ்சமாகிய தந்தை' எனத்தகுவன். ஆக, ஜீவாத்மாவாகிற பெண்குழந்தைக்கு வித்யை தாயென்றும், ஆசார்யன் தந்தை யென்றும் தேறிற்று.

இப்படி வித்யை என்கிற தாயினிடத்தில் ஆசார்யனாகிற தந்தையினால் பெறுவிக்கப்பட்ட ஆத்மக் குழந்தையானது வளர்ந்துவருகிற விதம் இனிச் சொல்லப்படவேண்டும். உலகில் குழந்தையை வளர்ப்பவர்கள் தேனும் பாலுமமுதுமான போக்ய வஸ்துக்களையிட்டு வளர்ப்பார்கள். இங்கும் அவ்வண்ணமாகவே* எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* (பெரிய திருமொழி 6-10-6) என்றும், *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேனும் பாலுமமுதும் போல பரம போக்யமான பகவந்நாமங்களையும் பகவத் விஷயத்தையுமிட்டு ஆசார்ய பிதாவால் இக்குழந்தை வளர்க்கப்படுகிறது. *ஒரு மகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்* [பெரியாழ்வார் திருமொழி. 3-8-4] என்கிற பாசுரத்தையும் சேர்த்து நோக்கினால் இக்குழந்தையானது அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோ டொக்க வளர்க்கப்படுகிற தென்னுமிடமும் திருமாலாகிற நாயகனால் கைக்கொள்ளப்படுகிற தென்னுமிடமும் தெரியவரும்.

இப்படி குழந்தை வளர்ந்துகொண்டே செல்கின்றது. விவாஹத்திற்கு ஏற்ற வயதும் வருகின்றது. உலகில் விவாஹத்தை நடத்த முற்படுமவர்கள் பல விஷயங்களைப் பார்க்கிறார்கள். *கந்யா வரயதே ரூபம் மாதா வித்தம் ச்ருதம் பிதா, பாந்தவா: குலமிச்சந்தி மிருஷ்டாந்நமிதரே ஜநா:* என்று சொல்லுகிறபடியே, பெண்ணானவள் அழகைப்பார்ப்பள்; பெண்ணைப்பெற்றவள் ஐச்வர்யத்தை விரும்புவள்; பிதாவானவர் ஜ்ஞாநஸம்பத்தியை நோக்குவர்; உற்றாருறவினர் தாங்கள் கலந்து பரிமாறுகைக்குரிய

குலத்தை யபேக்ஷிப்பர்கள்; மற்றைப்படி வழிப்போக்கர்களா யிருப்பவர்கள் வயிறார நல்லுணவு கிடைப்பதை நோக்கியிருப்பர்கள். அழகும் செல்வமும் அறிவும் குலமுமுணவுமெல்லாம் ஒருங்கே ஒன்று சேரப்பெற்ற வரன் உலகில் வாய்ப்பது அரிதே. ஏதோ ஒன்றிரண்டு நலம் ஒன்று சேரும். இவை யெல்லாம் பரிபூர்த்தியாக ஒன்றுசேர்ந்த விடம் எம்பெருமானேயாம். அழகைப்பற்றிச் சொல்லில், *எழி லுடையவம்மனைமீர்! என்னரங்கத்தின்னமுதர் குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழிலெழுகமலப் பூவழகர்* [நாச்சியார் திருமொழி 11–2] என்னும்படி யிருப்பன். செல்வத்தைப்பற்றிச் சொல்லில் *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும், அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான், செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்* [ஷை 10-3.] என்னும்படியே உபயவிபூதிநாயகத்வமாகிற செல்வம் அநந்யஸாமாந்யமானது. கல்விச் செல்வத்தைப் பற்றிச் சொல்லில் *கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்தவராய்,* இவர் வாயில் நல்வேத மோதும் வேதியர் வானவராவர் தோழீ* (பெரிய திருமொழி 9-2-1] என்னும்படி யிருப்பவராகை யாலே அதிலும் உயர்வறவுயர்ந்தவர். இனி குலத்தைப்பற்றிச் சொல்லிலோ *குலந்தரும்.....................நாராயணவென்னும் நாமம்* (பெரிய திருமொழி 1-1-9) என்று தன் பெயரைச் சொன்னவர்களுக்கெல்லாம் மாசில் குடிப்பிறப்பைத் தருமவன் ஸ்வயம் ஸத்குலப்ரஸூத னென்பது சொல்லவேணுமோ? இனி ம்ருஷ்டான்னத்தில்தான் குறையுண்டோ? *சகணாகாணிலோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே! ஓவாத வூணாக வுண்* [பெரிய திருவந்தாதி,] *உண்டு களித் தேற்கு உம்பரென்குறை* (திருவாய்மொழி 10-8-தீ) என்னும்படியாக கல்யாணகுண ம்ருஷ்டான்னம் அபரிமிதம். ஆகவிப்படி ஒன்றிலும் குறையில்லாத வரன் ஸர்வேச்வரனேயாகையாலே அந்த வரனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதற்காகவே இந்த ஜீவாத்மக் குழந்தை வளர்க்கப்பட்டுவருகிறது. ஆனதுபற்றியே இக் குழந்தையை நோக்கிச் சொல்லுமிடத்து *பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட் டாள்!* [திருவாய்மொழி 6-5-10] என்றும், *காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப் பாவை யொப் பாள்* (பெரிய திருமொழி 3-7-9) என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

ஜநகசக்ரவர்த்தியால் பெற்று வளர்க்கப்பட்டு வந்த ஸீதாபிராட்டியானவள் *பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா, சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாத அப்லவோ யதா* (ஸ்ரீ ராமா. அயோ. 11-8-34.) என்று தானே தன் வாயாற் சொல்லும்படியாக அவளுடைய பிதா அநுருபவரன் காணாமையாலே சிந்தைக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தா னென்று தெரியவருகின்றது. இந்த ஜீவாத்மக் குழந் தையைப் பெற்ற ஆசார்ய பிதா அப்படி சிந்தைக்கடலில் ஆழவேண்டிய அவசியமில்லை; தகுந்த வரனை முன்னடியே தான் ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே அந்த வரன் இக்குழந்தைக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனா யிருக்கிறானா? என்பதொன்றே பார்க்கவேண்டியதாயிற்று. குழந்தையைக் கேட்கிறார் பிதா—'அம்மா! உனக்கு விவாஹத்திற்குரிய வயது வாய்த்து விட்டதே, இனி விவாஹம் நடக்கவேணுமே; யாரை நீ மணந்துகொள்ள விரும்புகிறாய்? என்று. அதற்குக் குழந்தை சொல்லுகிற விடை யாதெனில்; *வானிடைவாழு மவ்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்தவவி, கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப, ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று உன்னித்தெழுந்த வென்தட முலைகள், மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப் படில் வாழகில்லேன்* (நாச்சியார் திருமொழி 1-5.) என்றும், *அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியேனென்று, செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணும் கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக் காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா (ஷை 12-4.) என்றும், *அன்றிப்பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால், கொற்றவனுக்கிவளா மென்றெண்ணிக் கொடு மின்கள் கொடாதாகில் கோழம்பமே* (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3.4-5) என்றும் இங்ஙனேயாயிற்று விடை கூறுவது. இதுகேட்டுப் பிதாவுக்குப் பரமஸந்தோஷம்; நம் எண்ணமே இக் குழந்தைக்கு முள்ள தாயிற்றே; நாமொன்று நினைக்க இவள் வேறொன்று நினையாதபடி நாம் நினைத்த வரனையே இவளும் வரிக்கும்படியாக நேர்ந்ததே யென்று பரமானந்தமடைந்து பின்னையும் குழந்தையைக் கேட்கிறார்—குழந் தாய்! நீ பகவானை மணந்துகொள்வதாகச் சொல்லுகிறாயே; அவர் மணந்துகொள்வாரா? ஸகல ஜகத் பிதாவான அவர் ஒருவர்க்கும் பதியாகவோ பர்த்தாவாகவோ ஆகக்கூடியவரன்றோ; அவரை நீ

விரும்பிப் பயனென்? என்கிறார். அதற்குக் குழந்தையின் விடை;—'பிதாவே! ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்? நீர் எனக்குக் கற்பித்த முதுமொழிகளில் *பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்* (நாராயணநுவாகே) என்றும், *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்விநீ* (ஸ்ரீ ராமா. ஸுந். 38-58) என்றும், *பனைவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்* (நாச்சியார் திருமொழி 10-6.) என்றும் அந்தப் பரமபுருஷரை விச்வபதியென்றும் லோகபர்த்தா வென்றும் மணவாளப் பிள்ளை யென்றும் தெரிவித்திருக்கவில்லையா? என்னைப்போல் எத்தனையோ பேர்களுக்கு அவர் பதியாகவும், மணவாளராகவும் வாழ்கின்றவரல்லரோ? அவர் எனக்குப் பர்த்தாவாகத் தடையென்? என்றாள். அது கேட்டு உள்கனிந்த தந்தை மீண்டும் சொல்லுகிறார்—'குழந்தாய்! பல கோடி நூறு பிரம்பேர்களை மனைவிமாராகக் கொண்டிருக்கின்ற விச்வபதி லோகபர்த்தாவை நீ மணந்துகொண்டாயாகில் பட்டமஹிஷிகளான முன்னைத் தேவிமார்கள் பலரிருக்க உன்னை அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பரோ? ஏகதாரவ்ரதனான வொரு வரனை மணந்துகொண்டாலல்லவோ நெஞ்சு குளிர வாழலாம்; ஆலோசித்துப் பார்' என்றார்; அதற்குக் குழந்தை கூறுகின்றது—'அப்பா! என்னை நீர் பரீக்ஷிக்கிறீர் போலும்!, "அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமாபோலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்" (தத்வத்ரயம். 3–11.) என்கிற அற்புதமான சூர்ணையை நீரே சந்தைசொல்லிக் கொடுத்துவைத்து இப்போது இங்ஙனம் சொல்லுகிறீரே; பசுவானது அன்று தான் ப்ரஸவித்த கன்றுக்கு இரங்கி முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோந்த முன்னணைக்கன்றை முட்டித்தள்ளுவதும், தனக்கு போக்யமான புல்லையிடவந்தவர்களையுங்கூட கொம்பிலே கோத்தெடுத்துக் குளம்பாலே மிதித்துத் தள்ளுவதும் செய்யுமாபோலே பரிரம்பணாதிபோகங்களுக்கு ஏற்ற பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று கைக்கொண்டவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போகிறவரன்றோ அவர், அப்படிப்பட்ட வத்ஸலரையன்றி வேறொருவரை என் மனம பற்றாது' என்று.

இது கேட்ட தஞ்சமாகிய தந்தை பரமகுதூஹலங்கொண்டு பாணிக்ரஹண மங்களத்தை நிறைவேற்றத்தொடங்கினார். *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* (பெரியாழ்வார் 4-2-8.) என்கிறபடியே ஆசாரியர் பரமாத்மாவினுடைய பிரதிநிதியாகையாலே "எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கலஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்" (முமுக்ஷுப்படி—113.) என்று திருமங்கலியமாகிய திருமந்த்ரத்தை (அல்லது) திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கலியத்தைக் குழந்தைக்குக் கண்டஸ்தமாக்கினார். *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்று பாணிக்ரஹண ப்ரகரணம் வந்தவாறே *பறவை யேறு பரம்புருடா! நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின்* (பெரியாழ்வார் 5-4-2) என்னும்படியாகப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு பரம புருஷன் வந்து கைக்கொண்டு பாணிக்ரஹணமங்கலத்தை நிறைவேற்றினானாயிற்று.

ஜீவாத்ம மணாட்டிக்குப் பாணிக்ரஹணமங்கலம் நிறைவேறிற்று. இக்காலத்து விவாஹமாக இருந்தால் உடனே புக்ககம் புக்கு பர்த்தாவோடே கூடிக் களிக்க ப்ராப்தமாய்விடும். இது ப்ராசீந சாஸ்த்ரரீதியின் கட்டளையான விவாஹ மாகையாலே பருவம் நிரமபின பின்பே பர்த்தாவோடு சேர வேண்டுமாதலால் பருவம் நிரம்புங்காலத்தை யெதிர்பார்த்து மணமகள் பிறந்தகத்திலேயே வாழவேண்டியதாகின்றது. அப்படி வாழுங்காலத்திலே குலமகள் நல்ல நாயகன் நமக்கு வாய்த்தும் அவனை இப்போதே யநுபவிக்க ப்ராப்தியில்லையே யென்று வருந்திக் கிடப்பதும் பரபுருஷனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதே தன் கணவனுடைய பெருமைகளையே சிந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதும், கணவனிடத்து அன்புமிக்க உறவினரிடத்து அன்பு பூண்டொழுகுவதும் அடிக்கடி கணவன் வந்து ஆசையைப் பெருக்கப் பெறுவதும், தானும் இடையிடையே புக்ககம் சென்று வருவதும், கணவனோடு இடைவீடின்றிக் கூடிவாழுங்காலம் எப்போது வாய்க்குமோ வென்று பாரித்துக் கொண்டிருப்பதும் அப்படிப்பட்ட நாள் குறுகக் குதூஹலம் விஞ்சி 'புக்ககம் போய்வருகிறேன்; பர்த்ருக்ருஹம் சென்று வருகிறேன்' என்று சிரபரிசய முள்ளவர்களிடத்தே சொல்லிக் கொள்வதுமாயிருப்பள். இந்த ஜீவாத்ம மண

வாட்டியும் அங்ஙனே யாயிற்று இருப்பது. [இவட்குப் பிறந்தகம்—லீலா விபூதி; புக்ககம்—நித்ய விபூதி.] பிறந்தகத்தில் வாழுமளவும் இந்த ஜீவாத்மக் குழத்தையின் போதுபோக்கின் ப்ரகாரம் இனித் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

கணவனைக் கிட்டிப் பரிமாறப் பெருமைக்கு வருந்தியிருக்கும் குலமகள் போல, இவளும் *கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தையமுதை நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* (திருவாய் 5—1—5) என்று, சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி அநுபவவிரோதியான சரீரம் இடைச் சுவராயிருக்கிறபடிக்கு வருந்தித் துடித்துக் கிடப்பள்.

குலமகள் தனக்கு வாய்த்த புருஷனையன்றி மற்றொருவனை நெஞ்சாலும் நினையாள். கண்ணெடுத்தும் பாராள். இவளும் *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்* (நான்முகன் திருவந்தாதி) என்னும்படிக்கு ப்ரதமோதாஹரணமாயிருந்துகொண்டு *மற்றோர் தெய்வம் தேறேனுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே! ★ (பெரிய திரு. 6-3-7.) என்றும், *கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்தனல்லா லொரு தெய்வம் யானிலேன்* (நான்முகன்—53) என்றும் * தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* (திருவாய் 3.6-8.) என்றும் *உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந் தொழாளவனை யல்லால்* (ஷ 4—6—10) என்றும், சிலையினாலிலங்கை செற்றதேவனே தேவனாவான்* (திருமாலை-7.) என்றும் *அண்டர் கோனணியரங்கனென் னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே.★ (அமல-10) என்றும், ★விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின் கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோ டென்மனம் பற்றாது★ (பெரியாழ் 5—1—2) என்றுமிப்படிப்பட்ட பாசுரங்களினால் தேவதாந்தரங்களினிடத்தில் வைராக்யங் காட்டிநிற்பள்.

தனது கணவனுடைய பெருமைகளையே சிந்தித்தும் பேசியும் போதுபோக்கும் குலமகள் போல இவளும் ★ குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும் குன்றமொன் றேந்தியது முட்பட மற்றும் பலவும்,★ கேயத் தீங்குழலூதிற்றும் நிரை மேய்த்ததும் கெண்டை யொண்கண் வாசப் பூங்குழல் பின்னை தோள்கள் மணந்ததும் மற்றும் பலவும், பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்டது முதலியனவும் இரவு நன்பகலும் தவிர்கிலாது சிந்தித்தும் பேசியும் போக்குவள். கணவனிடத்து அன்பு மிக்க உறவினரிடத்தே அன்பு பூண்டொழுகும் குலமகள் போல இவளும் ★மெய்யடியார்கள் ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுங் கண்பயனாவதே★ (பெருமாள் திரு. 2-1.) என்றும், ★நம்பனை நரசிங்கனை நவின் றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால், எம்பிரான் தன சின்னங்கள் இவரிவரென்றாசைகள் தீர்வனே★ (பெரியாழ். 4—4—9.) என்றும் பாகவத ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பேசியலற்றிக் கொண்டிருப்பள்.

குலமகளானவள் அடிக்கடி கணவன் தன்னிடம் வந்து காதலைப் பெருக்கப் பெறுவதுபோல இவளும் ★தேவார் கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கினொடும் ஆவாவென்றருள் செய்து அடியேனொடு மானானே★ (திருவாய் 5-1-9.) என்றும், *அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னாவிசேரம்மானுக்கு★ (ஷ 2-5-1.) என்றும், ★வைகுந்தா மணிவண்ணனே என்பொல்லாத் திருக்குறளாவென்னுள் மன்னி வைகும் வைகல்தோறு மமுதாயவானேறே★ (ஷ 2-6-1.) என்றும். சொல்லும்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் வந்து கலக்கப் பெறுவள்; ★ஊரவர் கவ்வை யெருவிட்டு அன்னை சொல் நீர்படுத்து ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ் செயுள், பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி★ (ஷ 5—3—4) என்னும்படி அவன் வரும்போதெல்லாம் வடிவழகைக்காட்டிக் காதலை வளர்க்கவும் பெறுவள். சில விசேஷ காலங்களில் இவள் புக்ககத்திற்குஞ் சென்று வருவது போல இவளும் ★ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர் கண்டு★ (திருவாய். 4-9-10) என்னும்படி திருநாட்டுச் சதிரையும் காண்பள். கணவனோடு நித்யஸம்ச்லேஷம் வாய்ப்பது என்றைக்கோ வென்று அவள் பாரித்திருப்பதுபோல இவளும் ★கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ? ★ (ஷ 6-9-9.) என்றும் ★என்றேயென்னை உன்னேரார் கோலத்திருந்தடிக்கீழ் நின்றே யாட்செய்ய நீ கொண்டருள நினைப்பதுதான்* (ஷ 8-3-3) என்றும் பாரித்துக்கொண்டே யிருப்பள்.

குலமகள் கணவனோடு நிரந்தரமாகக் கூடப் பெறும் நாள் குறுகக் குறுகக் குதூஹலம் விஞ்சியிருக்குமாபோல, இவளும் ★நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான★ என்னும்படி அந்நாள் ஸமீபித்தவாறே ★நானேறப் பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகு நெஞ்சே!★ என்றும் ★உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்★ என்றும் சொல்லிக் குதூஹலம் விஞ்சியிருப்பள். மணமகள் புக்ககத்திற்குப் புறப்படும் போது சிரபரிசயமுள்ளவர்களிடம் சென்று சொல்லிக் கொள்ளுமா போலே இவளும் [பெரிய திருமொழியில் 10—1.] ★ஒருநல் சுற்றமென்னும் பதிகத்திலே ★நெருநல் கண்டது நீர்மலை, இன்று—கண்ணமங்கையுட்காண்டுமே★ வேங்கடத்துச்சியில் கண்டுபோய்—சென்று காண்டும் தண்காவிலே ★ஆலியில் கண்டு மகிழ்ந்து போய்-காண்டும் நாங்கூரிலே★ பேரில் வணங்கிப்போய் சென்று வெள்ளறைக்காண்டுமே★ நறையூர்க் கண்டு—சென்று காண்டும் மெய்யத்துள்ளே ★சேறையில் கண்டு போய்-யாம் குடந்தைச் சென்று காண்டுமே★ அழுந்தையில் கண்டு போய்-சென்று காண்டும் வெஃகாவுளே ★மாலிருஞ்சோலைத் தொழுது போய் விண்ணகர்க் காண்டுமே★ கோட்டியூர்க் கண்டு போய்—சென்று காண்டும் நாவாயுளே★ என்று சொன்ன கணக்கிலே பல திருப்பதியெம்பெருமான்கள் பக்கலிலே அநுஜ்ஞை பெற்றுக்கொள்வள், பிறகு புக்ககம் செல்லப் புறப்படுகிறாள்

குலமகள் பிறந்தகத்தில் வாழ்கிறபோது யார் யாருடன் அன்பு பூண்டொழுகிக் கலந்து பரிமாறினளோ அவர்களையெல்லாம் விட்டு அகலுகிறாள் புக்ககம் போகும் போது. ★முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்து முசலும் பேசுகின்ற சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை★ (பெரிய திருமொழி 3-7-8.) என்கிறபடியே அவளும் லீலா விபூதியிலுள்ள லீலாபரிகரங்களை யெல்லாம் விட்டுப் புறப்படுகிறாள். மணமகள் புறப்படும்போது மங்கள வாத்யகோஷம் மங்களாசாஸனம் முதலியன நடைபெறுமாபோலே இவளுக்கும் ★குழ் விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின★ (திருவாய் 10-9.) என்கிற பதிகத்திற்படியே ஸமுத்ர பேரிகீத காஹள சங்க ஆசீஸ் ஸ்துதி கோலாஹலங்கள் விளைகின்றன. வழியில் ஆங்காங்கு பந்துக்களிருந்தால் அவர்கள் சிறப்புகள் செய்யப் பெற்றுச் செல்லுவள் மணமகள்; அப்படியே இவளும் ★முக்தோர்ச்சிர்திந பூர்வபக்ஷ ஷடுதங் மாஸாப்த வாதாம்சுமத் க்லௌ வித்யுத்வருணேந்த்ர தாத்ரு மஹித:★ என்கிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலுள்ளாரால் சிறப்பிக்கப் படுகிறாள். மணமகள் கணவனுடைய ஊரெல்லையிலே சென்று சேர்ந்தவாறே ஓரிடத்தில் தங்கி அழுக்கறும்படி நீராடப் பெறுவள்; அப்படியே இவளும் ★ஸீமாந்த ஸிந்த்வாப்லுத:★ என்கிறபடியே விரஜாநதியிலே குடைந்து நீராடி அழுக்கு அறப்பெறுவள். பிறகு பர்த்தாவின் க்ருஹத்திலிருந்து மணமகளுக்குப் புஷ்பமாலைகள் ஸுகந்த சூர்ணங்கள் பட்டுப் புடவைகள் சிறந்த பூஷணங்கள் கொண்டுவந்து அலங்காரம் செய்யுமா போலே இவளுக்கும் ★தம் பஞ்சசதாநி அப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி, சதம் மாலா ஹஸ்தா: சதமஞ்ஜநஹஸ்தா: சதம் சூர்ணஹஸ்தா:; சதம் சதம் வாஸோஹஸ்தா: சதம் பூஷணஹஸ்தா:........ தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேண அலங்குர்வந்தி★ (சாந்தோக்யம்) என்கிறபடியே ஐந்நூறு அப்ஸரஸ் ஸுக்கள் நூறு நூறுபோராய் ஐந்து வகுப்பாகப் புஷ்பமாலாதிகளான ஐவகைச் சிறப்புகளைக் கொணர்ந்து ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் செய்வர்களாயிற்று. பிறகு பர்த்தாவின் க்ருஹத்தில் நுழையுமளவில் லக்ஷ்மீ கல்யாணம் பாடி மங்களாசாஸனம் செய்வதும் மங்கள தீபாதிகளை ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வருவதுமாக நிகழும்; இவளுக்கும் ★மிக்க வோராயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லாரவரைத் தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே★ (திருவாய் 7-6-11.) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் திரள நின்று மங்களாசாஸனம் பணணி சாமரம் பணிமாறுவர்கள். ★நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும், மதிமுக மடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே★ (ஷை 10—9—10) என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்ப தீபாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு எதிர்கொண்டழைப்பு நேரும். இத்தகைய வைபவங்களுடனே மணமகள் பர்த்தாவின் மாளிகையிலே புகுந்து பர்த்தாவோடேயிருக்குமா போலே இவளுக்கும் ★மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பாரே★ (நாச்சியார். 3-10.) என்கிறபடியே வைகுந்தம் புக்கிருந்து முழுவேழுலகுக்கும் நாயகனோடே கூடியிருப்பள்.

கீழ்ச்சொன்ன உபலாலனங்களோடே மணமகள் கணவனோடு கூடினபின்பு தம்பதிகளின் பரிமாற்றம் உலகமறியும். ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் பரஸ்பரம் கூடின பின்பு இவர்களுடைய பரிமாற்றம் சாஸ்த்ர வேத்யமாயிராநின்றது. பெண் பிள்ளை கணவனுடைய கட்டிலிலே ஏறுமாபோலே ஜீவாத்ம

மாதர்க்கும் அங்கு பகவதநுபவத்திற்காகப் பர்யங்காரோஹணமுண்டு ; அங்கு ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்ய பர்யங்கத்திலே ★தமேவம்வித் பாதேந அத்யாரோஹதி★ என்று பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறு வதாக உபநிஷத்து ஓதுகிறது. மேல் நிகழுமநுபவத்தைப் பற்றிச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்க வேண்டியவையுண்டு. பரமாத்மாவை யநுபவிக்க ஜீவாத்மா சொல்லுவதாகவும் ப்ரமாத்மாவை ஜீவாத்மா அநுபவிப்பதாகவும் ஆபாதப்ரதீதியிலே உலகம் நினைக்கிறது. அது தவறு. ஜீவாத்மாவைப் பெறுதற்காகப் ,பரமாத்மா செய்து போரும் க்ருஷிவிசேஷங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் ஜீவாத்ம லாபமே பரமாத்மாவுக்குக் களத்த பேறு என்பதைத் திடமாகக் கொள்வர்கள். ★ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:★ என்று கீதாசார்யன் நிர்வேதத்தோடு சொல்லுவதை உற்று நோக்கினால் மஹாத்மாவான ஜீவாத்மாவைப் பெறுதற்கு அவன் பல பாடுகள் படுகிறானென்பது நன்கு விளங்கும். ★ந ச பரம புருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி★ என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முடிவிலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்துகின்றது.

திருமந்த்ரத்திலுள்ள நம: பதமானது அசித்வத் பாரதந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிறதென்று முமுக்ஷுப்படியில் அருளிச்செய்த பிள்ளை லோகாசாரியர் (அங்கு. 92.) "அதாவது போகதசையில் ஈச்வரனழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியா தொழிகை" என்றொரு சூர்ணையருளிச் செய்கிறார். இதனால் நம: பதார்த்தம் பரமபதத்தில் மிகவும் ஞாபகத்திலிருக்கவேணுமென்று காட்டுகிறார். திரு நாட்டில் போக்தாவான எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவோடே கலந்து பரிமாறு மளவில் தன் வ்யாமோஹாதி சயத்தாலே தான் தாழ நின்று பரிமாறுவனென்றும், அந்நிலையில் ஜீவாத்மாவின் சேஷத்வம் அழிந்து போய்விடுமென்றும், அது அழிந்துபோகாதபடி அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேணுமென்று ஜீவாத்மா நினைத்து அவனுடைய தலைதடுமாறான போகத்திற்கு இடையூறு செய்தானாகில் அது பாரதந்த்ரியத்திற்கு விருத்தமாகுமென்றும், அப்படியாகாமே பாரதந்த்ரியமே ஜீவிக்கும்படி பரமாத்மாவின் யதேஷ்ட போகங் களுக்கு இசைந்திருப்பதுதான் ஸ்வரூபமென்றும் அருளிச் செய்கிற விதனால், திருநாட்டில் எம்பெருமான் இத் தலையை யநுபவிக்கு மநுபவம் வாசாமகோசரமென்று விளங்காநின்றது. இவ்வநுபவத்தினாலுண் டாகு மாநந்தமும் அவனுக்கேயாம். 'இத்தலையால் அவனுக்கு இவ்வளவு ஆனந்த முண்டாகிறதே !' என்று அதை யநுஸந்திப்பதனாலுண்டாகு மானந்தமே இத்தலையைச் சேர்ந்ததாகும். இது தானும் சைதந்ய ப்ரயுக்தமாக வந்ததத்தனை,

ஆக, ஜீவாத்மக் குழந்தையின் உத்பத்தி தொடங்கி விவாஹம் நடுவாகப் பரமபோக பர்யந்த மாக நிரூபித்த விதனால்' ★க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்" என்றதன் கருத்து விசதீகரிக்கப்பட்டது தவிர, உகாரார்த்தமான அநந்யார்ஹத்வமும் முதலிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... ★

---

2. தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்.

பெருமாள் திருமொழியில் ஏழாம் பாட்டில் "இரு முப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன் னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்" என்று குலசேகராழ்வாரருளிச் செய்திருப்பது பஞ்சகால பராயணர் களான பரமைகாந்திகளை ; இப் பாட்டில் "இரு முப்பொழுது" என்றது பஞ்சகால மென்றபடி ; இரண்டும் மூன்றுங் கூடினால் ஐந்து ; ஆகவே இருமுப்பொழுதேத்துமவர்கள் பஞ்சகால பராயணர்கள், இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்.

ஞானத்திற் சிறந்தவர்களென்றும் அனுட்டானத்திற் சிறந்தவர்களென்றும் ஞானனுட்டான மிரண்டிலும் சிறந்தவர்களென்றும் மஹான்கள் கொண்டாடப் படுகிறார்கள். ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள் பலர் கிடைக்கக்கூடும். அனுட்டானத்திற் சிறந்தவர்கள் பெரும்பாலும் அருமைப்பட்டே யிருப்பர்கள். அநுஷ்டாதாக்களான மஹான்கள் பஞ்சகாலபராயணர்களென்று போற்றப்படுகின்றார்கள்.

ஒரு தினத்தின் பகற்பொழுதை ப்ராத: காலம், ஸங்கவகாலம். மத்யாஹ்ந காலம் அபராஹ்ந காலம், ஸாயாஹ்ந காலம் என்று ஐந்தாகப் பகுத்து, ஸூர்யோதயம் முதல் அவ்வாறு நாழிகை இவற் றிற்கு முறையே உரியவையென்று வரையறுத்து, அபிகமநம், உபாதாநம், இஜ்யா, ஸ்வாத்யாயம்,

யோகம் என்ற ஐந்து ஒழுக்கங்களையும் முறையே (ப்ராத: காலம் முதலிய) அந்த ஐந்து சிறு பொழுதிலும் அநுஷ்டிக்கும்படி பஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்கள் கூறும். இரவில் ஆசரிக்க வேண்டுவதும் யோகாநுஷ்டாநமே.

இவற்றின் விரிவு வருமாறு:—முதல் ஆறு நாழிகையாகிய ப்ராத: காலத்திலே ஸ்நாநம் ஸந்த்யா வந்தநம் ஜபம் முதலிய காலைக்கடன்களைச் செய்து முடித்துத் தாம் ஆராதிக்கவேண்டிய எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதியிற் சென்று ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானை உகப்பிக்க வேண்டும். இஃது அபிகமந காலநியமம். அதற்கு அடுத்த ஸங்கவ காலத்திலே பகவதாராதனத்துக்கு வேண்டிய சுத்த தீர்த்தம், சந்தனம், புஷ்பம், தூபதீப த்ரவ்யங்கள் முதலியவற்றையும், திருமஞ்சனத்துக்கு வேண்டிய பால் தயிர் நெய் தேன் முதலியவற்றையும், எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்விப்பதற்கு வேண்டிய அரிசி பருப்பு கறியமுது சர்க்கரை நெய் பழம் முதலிய போஜ்யோபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்துத் தொகுத்து ஸித்தஞ் செய்யவேண்டும். இஃது உபாதாந கால நியமம். மூன்றாவதான மத்யாஹ்ந காலத்திலே மாத்யாஹ்நிகஸ்நாநமும் மாத்யாஹ்நிகச் சடங்குகளுஞ் செய்து விதிமுறை வழுவாது பகவானுக்குத் திருவாராதனம் பண்ணிப் பக்குவமான உணவுகளை அமுது செய்வித்து அங்ஙனம் நிவேதித்த உணவுகளை அதிதிகளோடும் பந்து மித்திரர்களோடும் புஜிக்கவேண்டும்; இஃது இஜ்யா கால நியமம். அதற்கு அடுத்ததான அபராஹ்ந காலத்திலே மோக்ஷ மார்க்கத்திற்கு உரிய வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களையும் இதிஹாஸ புராணங்களையும் மற்றும் உரிய நூல்களையும் தாம் கற்றலும் பிறர்க்குக் கற்பித்தலும் வேண்டும். இது ஸ்வாத்யாய கால நியமம். இனி, ஈற்றதான ஸாயங்காலத்திலே மாலைக் கடனாகிய ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யத் தொடங்கி ஸூர்யாஸ்தமனமான பின்பு ஜபத்தைப் பூர்த்தி செய்து இரவு போஜநாநந்தரம் ஏகாந்தமாக இருந்து ஐம்பொறிகளை யடக்கி ப்ராணாயாமஞ் செய்து மனத்தைப் பரமாத்மாவினிடத்தே நிலைநிறுத்தி பகவத் குணாநுஸந்தானத்தோடு பள்ளிகொள்ள வேண்டும். இது யோக கால நியமம். இவ்வாறு அநுஷ்டிக்கும் சிஷ்டர்கள் பஞ்சகால பராயணர் எனப் படுவர்கள்.

இப்படி அனுஷ்டானங்களைச் செய்து கொண்டே பொழுதைப் போக்கினால் ஞானத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள மார்க்கமில்லாமற் போகும். ஜ்ஞாதாக்களுக்கு ஸ்வயம் விமர்சிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; பல துறைகளிலும் சிஷ்யர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டியவைகளும் பலவுண்டு. பஞ்ச காலங்களில் ஸ்வாத்யாய காலமென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஆறு நாழிகை யவகாசத்தில் என்னாகும்? ஞான மில்லாதவர்கள் இப்படிப்பட்ட அநுஷ்டானங்களினால் போதுபோக்கலாமே யொழிய வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் விபுலமான ஞானம் பெறவேண்டியவர்கள் இங்ஙனே பஞ்சகால பராயணர்களாக இருக்க முடியுமோ வென்று சிலர் சங்கிக்க நேரும். அது வேண்டா; ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் ஏற்பட்ட அனுஷ்டானங்கள் ஆறு நாழிகை யவகாசத்தையும் ஆக்ரமிக்கக் கூடியவையல்ல. இடையிடையே ஞானவிகாஸத்தைச் செய்து கொண்டுபோக இடையூறொன்று மிராது. .... ☆

———

3. ஆபாஸதர்மம் எது!

ஸ்ரீ ராமாயண அயோத்யா காண்டத்தில் தசரதசக்ரவர்த்தியின் ஸத்ய வாதித்வம் மிகவும் பொலிவு பெறுகின்றது. சக்ரவர்த்தி ஸத்யவாதியாகையாலே கைகேயியின் வரப்ரார்த்தனையை மறுக்க மாட்டாமல் இராமபிரானைக் காட்டுக்குப் போகவிட்டு ஸத்யவாதித்வப் பெரும் புகழைப் பெற்றானென்று சொல்லப் படுகின்றது. கைகேயியின் வர ப்ரார்த்தனையைப் பற்றின வரலாற்றை முன்னம் விவரிப்போம். தண்டகாரணியத்தில் வைஜயந்தமென்ற பட்டணத்தில் வஸிப்பவனும், திமித்வஜனென்று மறுபெயருள்ளவனும் இந்திரனை வென்றவனுமான சம்பராஸுரனை இந்திரனது வேண்டுகோளின்படி வெல்லுதற் பொருட்டுக் கைகேயியுடன் சென்ற தசரத சக்ரவர்த்தி அவ்வசுரனை யெதிர்த்துச் செய்த பெரும் போரில் அவனால் விரணப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்த பொழுது, அச்சக்ரவர்த்தியை அசுரர்கள் வதை செய்யாதபடி கைகேயி போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்று பாதுகாக்க மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் தசரதன் தனக்குக் கைகேயி செய்த உயிருதவிக்காக மிக மகிழ்ந்து தான் அவட்கு அவள் வேண்டும் இரண்டு வரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்களிக்க, அவற்றை அப்போதே பெற்றுக்கொள்ளாமல் பின்பு தனக்கு வேண்டும் பொழுது கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தாள். ஸீதா கல்யாணத்தின் பிறகு வெகு காலங் கழித்துத் தசரதர் இராமபிரானுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயலுகையில் மந்தரை

சூழ்ச்சியால் மனங் கலக்கப்பட்ட அக் கைகேயி தசரதரை நோக்கி முன்பு அவர் தனக்குக் கொடுத்திருந்த இரண்டு வரங்களுக்கும் பயனாகத் தன் மகனான பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌஸல்யை மகனான இராமனைப் பதினான்கு வருஷம் வனஞ் செலுத்தவும் வேண்டுமென்று சொல்லி வற்புறுத்த, அது கேட்டு வருந்தின தசரதர் ஸத்ய வாதியாகையால் முன்பு அவட்கு வரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவற மாட்டாமல் இராம பிரானுடைய வனவாஸத்திற்கு இசைந்தாரென்பது கதைப் போக்கு. இங்கு நாம் முக்கியமாக ஆராயவேண்டியதொன்றுண்டு. கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்த காலம் மிகப் புராதனம். இன்ன வரமென்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது மில்லை. அது அப்படி நிற்க. ப்ரக்ருதத்திலோ வென்னில் இராம பிரானுக்கு சக்ரவர்த்தி தானே ராஜ்ய ப்ரதாநம் பண்ணியாயிற்று. அயோத்யா காண்டம் மூன்றாவது ஸர்க்கத்தில் (39).

> "ஜ்யேஷ்டாயாமஸி மே பத்ந்யாம் ஸத்ருச்யாம் ஸத்ருசஸ் ஸுத:,
> உத்பந்நஸ் த்வம் குணச்ரேஷ்டோ மம ராமாத்மஜ: ப்ரிய:,
> த்வயா யத: ப்ரஜாச்சேமா: ஸ்வகுணைரநுரஞ்ஜிதா:,
> தஸ்மாத் த்வம் புஷ்யயோகேந யௌவராஜ்யமவாப்நுஹி."

என்னு மிந்தச்லோகங்களானவை சக்ரவர்த்தியினால் இராமனுக்கு ராஜ்ய ப்ரதாநம் செய்யப் பட்டமையை ஸுஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகின்றன. இவ்வளவு மாத்திரமே யன்று. மறுபடியும் ஸுமந்த்ரனை யனுப்பி இராம பிரானை வரவழைத்து, சிறிதும் தாமதமின்றி வெகு விரைவாக ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தி யிருக்கும் விஷயம் அடுத்த நான்காவது ஸர்க்கத்தில் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி ஒரு முறைக்கு இரு முறையாக இராமனை வரவழைத்து ராஜ்ய ப்ரதாநம் பண்ணியான பின்பு இதற்கு விரோதமில்லாதபடி கைகேயியின் வரத்தை, நிறைவேற்றவேணுமே யொழிய இதை உபமர்த்தித்து வேறாக நடத்துவதற்கு ஔசித்யமுண்டா வென்று பார்க்கவேணும். கைகேயிக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்த காலத்திலேயே வரஸ்வரூபம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்குமாகில் அதற்கு ப்ராபல்யம் சொல்ல இடமுண்டாகும்; ஸம்ப்ராஸுரயுத்த காலத்தில் 'கைகேயீ! உனக்கு வேண்டிய இரண்டு வரம் பெற்றுக் கொள்' என்று சக்ரவர்த்தியால் சொல்லப்பட்டது. 'அயோத்யா ராஜ்யத்தை என் மகனுக்குக் கொடுக்க வேணும்; கௌஸல்யா புத்திரனை வநவாஸி யாக்கவேணும்' என்று அப்போதே கேட்கப்பட்டிருக்குமாகில் அந்த வரப்ரார்த்தநை ப்ராபல்யம் பெற்றிருக்கும். அப்போது இராமனாவது பரதனாவது ஜனித்தே யிருக்கவில்லை யாதலால் அங்ஙனம் கோருவதற்கு அவகாசமே யில்லையாயிற்று. இராமனுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்ய முயலும் போதே செய்தி தெரிந்துகொண்டு என் மகனுக்குத்தான் ராஜ்யம் கொடுக்க வேணுமென்று (கைகேயி) கேட்டிருந்தாளாகில் அஃது ஒக்கும். இராமனுக்கு ராஜ்யம் கொடுத்துத் தீர்ந்தது; அவனும் ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்குரிய சடங்குகளை யநுஷ்டித்தாயிற்று. இந்நிலையில் கைகேயி வந்து என்றைக்கோ தனக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டு வரங்களுக்குப் பலனாக பரதாபிஷேகத்தையும் ராமவிவாஸநத்தையும் வேண்டினளாகில் இதை நிறைவேற்ற வேண்டிய ஆவச்யகதை என்ன? அவளுடைய கோரிக்கையை ஒரு பொருளாக மதியாமல் 'கைகேயீ! நீ கோபக்ருஹத்திலேயே விழுந்து கிட' என்று சொல்லி விட்டு எழுந்துபோய் ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் குறையற நிறைவேற்றி வைத்தால் இதனால் சக்ரவர்த்தியின் ஸத்யவாதித்வத்திற்கு ஏதேனும் பங்கம் விளையுமோ? ஒன்றும் விளையாது. 'பாதி ராஜ்யம் இராமனாளட்டும், பாதி ராஜ்யம் பரதனாளட்டும்' என்று சொல்லலாம். மற்றும் பலவகையாகச் சொல்லலாம். இராமனுக்குக் கொடுத்து முடிந்த ராஜ்யத்தை இல்லையாக்கி அவனைக் காட்டுக்குப் போகச் செய்தது சக்ரவர்த்தியை அஸத்யவாதியாக்குமே யொழிய ஸத்யவாதியாக்குமோ? என்று சங்கிக்க ப்ராப்தமாகின்றது.

ஸ்ரீ ராமாயண மஹார்ணவத்தில் ஆழவிழிந்து அற்புதமான ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து பரமார்த்தங்களை க்ரஹிக்கவல்ல மஹாமதிகள் இங்கு ஸம்ப்ரதிபந்நமான முறையிலே சங்காபரிஹாரம் செய்யக் கூடும். நமக்குத் தோன்றின வகையில் இங்குச் சில எழுதுகிறோம். "சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக் குறுப்பு" என்ற முமுக்ஷுப்படியின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் "முன்பே, வரப்ரதா

நந்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்க வொண்ணாதென்று ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப்பற்றி நின்று ★ ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:★ என்கிற பெருமாளோடே கூடிவாழ விருந்த பேற்றை யிழந்த சக்ரவர்த்தியைப் போலே" என்றருளிச் செய்துள்ளார். இங்கு ஆபாஸமான ஸத்ய தர்ம மென்றதற்கு இரண்டுவகையான தாத்பர்ய முண்டு. ஸத்யஞ் சொல்லுவதென்பது தர்மமேயானாலும் ஒரு தட்டில் எம்பெருமானை வைத்து மற்றொரு தட்டில் ஸத்யத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது ஸத்யவசமானது எம்பெருமானை யிழப்பதற்கு உறுப்பாமாகில் அது உண்மையான தர்மமன்று. ஆபாஸமான தர்மமே— என்பதாக ஒரு தாத்பர்யம். தசரதனுடைய ஸத்யவாதித்வம் வஸ்துஸ்திதியில் தர்மமன்று, தர்மாபாஸமே. அது அஸத்ய பர்யவஸிதமே யென்பதாக மற்றொரு தாத்பர்யம். "ஸர்வதர்மாந்" என்பதற்கு அர்த்தம் செய்தருளும்போது "இவற்றை தர்ம மென்கிறது ப்ரமித்த வர்ஜுநன் கருத்தாலே" என்று அருளிச் செய்த கணக்கிலே தசரத சக்ரவர்த்தியை ஸத்தியவாதியென்கிறது ப்ரமித்த அவன் தன்னுடைய கருத்தாலே யென்னலாம்.

கீதா சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசநம் செய்வதற்கு ஸமயம் பார்த்திருந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா யுத்த ஸன்னத்தனாய்ப் போர்க்களத்தில் வந்து நின்ற அர்ஜுநனை ப்ரமிக்கச் செய்ததுபோல, தேவர்களின் கார்யநிர் வஹணார்த்தமாக வநப்ரஸ்தாந குதூஹலியாய் நின்ற ஸ்ரீ ராமபகவான் தன் திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்காகவே சக்ரவர்த்திக்கு அதர்மத்தில் தர்மபுத்தியையும், தர்மத்தில் அதர்ம புத்தியையும் உண்டு பண்ணினானென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

"காசியிலே கொள்ளையடிக்கக் காஞ்சியிலே கன்னம் வைப்பது" என்றொரு விநோதப் பேச்சு வழங்குவதுண்டு. இந்த ரீதியில்தான் புராண கதைகள் அமைகின்றன. ★வேண்டித் தேவரிரக்க வந்து பிறந்ததும்★ என்கிறபடியே தேவர்களின் பிரார்த்தனையை ஒரு வியாஜமாகக் கொண்டு பரம புருஷன் இந்நிலவுலகத்திலே வந்து திருவவதரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுவதற்கு நெடுநாள் முன்னமே சில செய்திகளை நிகழச் செய்து வைக்கிறான். சம்பராஸுரயுத்தத்தில் தசரதனுக்குப் பராஜயம் விளைய ஹேது வில்லை. அது விளையும் படிக்கும் அப்போது கைகேயி உதவி செய்யும்படிக்கும் அப்போது அவளுக்கு இரண்டு வரம் கொடுக்கும்படிக்கும் முன்னமே செய்து வைத்தது எம்பெருமான் செயலே. பரதாழ்வானை முன்னமே மாதுலக்ருஹத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போகச் செய்ததும் அவன் செயலே. கைகேயி வரம் கேட்கும்போது பரதாழ்வான் அயோத்தியில் இருந்தானாகில் இராமனுக்கு வநவாஸம் ப்ராப்தமாக வழியிராதன்றே. ஆகவே ஸத்ய ஸங்கல்பனான அவனுடைய ஸங்கல்ப மடியாக நிகழ்ந்தவற்றில் இன்றிருந்து நாம் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது. பாரமார்த்திக த்ருஷ்டியில் தசரதன் ஸத்யவாதியல்லனென்று கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை. ஆனது பற்றியே அவனைப்பற்றி எம்பெருமானாருளிச் செய்த திவ்ய ஸூக்தியொன்று ப்ரஸித்தமாக வுள்ளது.—"தசரதனுக்கு நரகமே திண்ணர் ப்ராப்தம்; பெருமாளுடைய ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அவன் ஸ்வர்க்கஸ்தனானானத்தனை" என்று .. ..

4. "உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்"

எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவங்களில் எந்த அவயவம் நமக்கு மிகவும் உத்தேச்யமானதென்று ஆராயுமிடத்து, திருவடியே தஞ்சமென்று முடிவுசெய்யக் கூடும். ★அஞ்சேலென்று கைகவியாய்★ என்று பிரார்த்திக்குமாறு அபய முத்திரையோடு கூடிய திருக்கையே தஞ்சமென்று கருதவுங்கூடும்.

★விபோர் நாபிபத்மோ விதிசிவநிதாநம் பகவத: ததந்யத் ப்ருபங்கீபரவதிதி ஸித்தாந்தயதி ந:★ என்று பட்டருளிச் செய்வதற்கு மூலமான ★முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர். ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் முதல்வா! நிகரிலகு காருருவா! நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின் பூ★ (பெரியதிருவந்தாதி) என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படி பரத்வநிர்ணாயகமான திருநாபியே தஞ்சமென்பதில் ஔசித்யாதிசயமுண்டு. ★ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதன:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:★ என்கிறபடியே நாம் பிறப்பதற்கு முன்னே கருக்குழியிலேயே எம்மைத் திருவுடையராக்குகின்றதன்றே திருக்கண்ணோக்கம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே★துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என்மனனே★ என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தேவாதி தேவனது திருவடியையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்திருந்தாலும், தமது முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் ★பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண்மலர்ப் புண்டரீகம், நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே★ என்று அப்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கமே தமக்கு முந்துற முன்னம் ப்ராப்தமாயிற்றென்றும், அதுவே தம்முடைய சேமங்களுக்கெல்லாம் மூலகந்த மென்றும் அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். ஆண்டாளும் ★திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற் போல், அங்கணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல், எங்கண்மேற் சாபமிழிந்து★ என்றருளிச் செய்கிறாள்.

இதிஹாஸ புராணங்களிலும் சென்று பார்ப்போம்; ★ச்ரமணீம் [தர்ம நிபுணாமபிகச்ச★ என்று கபந்தன் சொன்ன வனந்தரம் ★ஸோऽப்யகச்சன்மஹா தேஜா: சபரீம்★ என்கிறபடியே பெருமாள் தாமே சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியானவள் (சபரி), ★சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தன★ என்று, தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண் பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்க ளெல்லாம் போய்ப் பரிசுத்தையானேனென்று திருக்கண்ணோக்கின் பெருமையைத் தெரிவித்தாள்.

பாண்டவர்களுக்காகக் கண்ணபிரான் தூதெழுந்தருளின காலத்திலே, வெள்ளமானது பள்ளத்திலே தானே சென்று விழுமாபோலே ★விவேச பவநம் வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:★ என்று விதுரர் திருமாளிகையில் தானே சென்று புக்கு ★விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச★ என்று அவருடைய ஸ்பரிசமுள்ள தூயவமுதை விரும்பி யமுதுசெய்து பிறகு துர்யோதநாதிகளின் ஸதஸ்ஸிலே யெழுந்தருளினான்; அங்கே எதிரியான துர்யோதநன், ஞானத்தில் சிறந்த பீஷ்மாசார்யரையும் ஜாதியிற் சிறிய த்ரோணாசார்யரையும் செல்வத்தில் மிகுத்த தன்னையும் உபேக்ஷித்து விதுரரென்கிற வொரு சூத்ரருடைய அன்னத்தை புஜித்து வந்தானே யென்கிற சீற்றத்தினால் அதிக்ஷேபமாகச் சொல்லுகையில் ★பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ் சைவ மதுஸூதன, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜனம்★ என்கிறான். இது துரியோதனன் கண்ணனை அதிக்ஷேபிக்கிற ப்ரகரணமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்படி அதிக்ஷேபிக்கும்போது 'மூர்க்க!, மூட!' என்றாப்போலே நிந்தோக்திகளை யிட்டுச் சொல்ல வேண்டியிருக்க, 'புண்டரீகாக்ஷ!' என்று ஸம்போதித்திருக்கிறான் துர்யோதநன். இதை ரஸிகர்கள் ஆழ்ந்து விமர்சிக்கவேண்டும். புதிதாக விமர்சிக்க நமக்கு மதியேது? நமது பூர்வாசாரியர்கள் விமர்சித்துத் தெரிவித்தருளியிருக்கும் சீரிய பொருளை யெடுத்துக் காட்டுகிறோம். சீறிச் சொல்லச் செய்தேயும் 'புண்டரீகாக்ஷ!' என்று ஸம்போதன மிட்ட துர்யோதனனுடைய கருத்து யாதெனில், 'கண்ணா! உனது அழகிய திருக்கண்ணோக்கினாலே விதுரர் ஸகல துரிதங்களும் கழியப்பெற்றுப் பரம பரிசுத்தராய் விட்டார்; அதனாலேதான் அவருடைய அன்னத்தை நீ ஆதரித்து உண்ண ப்ராப்தமாயிற்று' என்று தான் தெரிந்து கொண்ட ஸமாதானத்தையும் பரவசமாகவே வெளியிட்டானாயிற்று. இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தது எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கம்.

இது நிற்க. இந்த ச்லோகத்தின் சார்பாகத் தோன்றியதோர் விசாரத்தைச் சிறிது விமர்சிப்போம். ★கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்★ என்று துரியோதனன் கேட்டதற்குக் கண்ணபிரான் என்ன மறுமொழி கூறவேண்டும், என்ன மறுமொழி கூறியிருக்கிறான்? என்பதைப் பார்ப்போம். வ்ருஷலபோஜநம் கிமர்த்தம் புக்தம்? என்றது கண்ணபிரான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தக்கூடிய வார்த்தையாகையால் அந்த வார்த்தை செவிப்பட்டவுடனே சீறிச்சிவந்த கண்ணுடனே 'பரம பாகவதோத்தமரான விதுரரை வ்ருஷலனென்கிறாயே பாவீ!' என்று கடிந்து கூறி 'அவர் சூத்ரரல்லர், ப்ராஹ்மணோத்தமர்களினும் மேம்பட்டவர்காண்' என்று மறுமொழி கூறியிருக்க வேண்டும். கண்ணபிரானோ அவ்விதமாக மறுமொழி கூறவில்லை. விதுரரைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லாமல் ★த்விஷதன்னம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத், பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:★ என்று வேறுவிதமான உத்தரம் உரைத்திருப்பதாகக் காண்கிறது. சத்துருக்களிடம் சோறு உண்ணவுங் கூடாது, சத்துருக்களுக்குச் சோறிடவுங் கூடாது; துரியோதநா! நீ எனக்கு உயிரில்லையான பாண்டவர்களை த்வேஷிப்பவனாதலால் எனக்கு த்வேஷியாகிறாய்; ஆகவே நான் உன்னிடம் சோறு

உண்ணுதது நன்றே—என்று இவ்விதமான விடை கூறியிருப்பதனால் விதுரரைப்பற்றித் துரியோதனன் சொன்ன தூஷணம் கண்ணபிரானுக்கு இஷ்டமே தவிர அநிஷ்ட மன்று என்று சிலர் நினைக்க நேர்கின்றது. சிலர் என்ன வேணுமோ? ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதி காரத்தில் இங்ஙனே பேசுகின்றார்; அவ்விடத்துப் பங்க்திகள் காண்மின்;—துர்யோதநன் —பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய........புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்?☆ என்று கேட்க, ★த்விஷதந்நம்...என்று உத்தர மருளிச் செய்கையாலே ஸ்ரீ விதுரருக்கு துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதி விசேஷத்தை பகவான் இசைந்தானுமிற்று" என்று. ஆரியர்காள்! ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்கள் 'கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! என்றதில் சுவைப்பொருள் கண்டார்கள்; ஸ்வாமி தேசிகன் ☆த்விஷதந்ந மித்யாதியிலே சுவைப்பொருள் கண்டார். இவ்விடத்தில் ரஸிகர்கள் உய்த்துணர வேண்டிய விஷயம் யாதெனில்; உலகில் வாத ப்ரதிவாதங்களில் சதுரர்களானவர்கள் ப்ரதிவாதம் செய்யுமிடத்து ஒரு வாதத்திற்குப் பல பதில்கள் சொல்லக் கூடியதாயிருந்தாலும் அவற்றுள் எது மிக முக்யமாகக் கருதப் படுகின்றதோ, அதனையே சொல்லி நிற்பர்கள். ப்ரக்ருதத்தில் விதுரருடைய உத்கர்ஷம் கண்ண பிரானுக்கு முக்கியமாக விவக்ஷிதமன்று; ☆ ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:☆ ★கிமப்யத்ராபிஜாயதே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்★ இத்யாதிகளான பல ப்ரமாணங்களினால் ஸித்தமான விஷயத்தை இங்கு ஸாதிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதை இல்லை. புண்டரீகாக்ஷ! என்று ஸம்போதித்த துர்யோதநனுக்கு அது தெரிந்தேயிருக்கின்றது. தன் உயிர்நிலையான பாகவதர்களுக்குத் தீங்கிழைக்குமவர்களைத் தான் தன்னுடைய த்ரோஹியாக நினைப்பனென்பதே இங்கு முக்கியமாக விவக்ஷிதமாதலால் அதுவே சொல்லப்பட்டது. இதனால் விதுரர்க்கு துரியோதனன் சொன்ன அவத்யத்தைக் கண்ணபிரான் இசைந்ததாகத் தேருதென்பது பரமாசாரியர்களின் திருவுள்ளம். இசைந்தானென்றால் சூத்ரான்ன போஜனத்திற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் செய்து கொண்டாகவேணும். இற்கு இவ்வளவு போதும். ... ... ☆

5. ப்ராசீன பாடங்களுக்கு நேர்ந்த பிறழ்வுகள்

ஸ்ரீ ராமாயணமும் மஹாபாரதமும் உலகம் முழுவதும் கையாண்டு வருகின்ற மஹா க்ரந்தங்கள். இவற்றில் அபரிமிதமான மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஏற்கெனவேயிருந்த ச்லோகங்கள் எடுக்கப் பட்டும், பதங்களும் வாக்யங்களும் அக்ஷரங்களும் மாறுபடுத்தப்பட்டும், புதியச்லோகங்கள் சேர்க்கப் பட்டும்...............இப்படியாகப் பல மாறுபாடுகள் காண்கின்றன. உதாரணமாக ஒன்றிரண்டு காட்டுவோம்; ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பிராட்டிக்கும் இராவணனுக்கும் (பஞ்சவடியில் முதன் முதலாக) ஸம்வாதம் நடக்கு மிடத்து, பிராட்டி தன் வரலாறுகளைக் கூறிவரும்போது மிதிலையில் திருக்கல்யாணமான பிறகு திருவயோத்யையில் பன்னிரண்டாண்டுகள் பேரின்பமாக வஸித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கூறும் ச்லோகம். ★ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே☆ என்கிற ஆநுபூர்வியாக நம் பூர்வாசார்யர்களால் பல விடங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, இதை பகவத் விஷயாதிகளிற் காணலாம். ஸ்ரீராமாயணப் பதிப்புகளிலோ வென்னில், இந்த ஆநுபூர்வியில்லாமல் ★உஷித்வா த்வாதச ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேசநே★ என்றிவ்விதமாகக் காண்கிறது. பூர்வாசாரியர்களின் காலத்திற்கு ஸந்நிஹிதரான ஸ்ரீ கோவிந்தராஜரும் பூருவர்கள் கொண்ட பாடத்தைவிட்டு வியாக்கியானம் செய்யவில்லை. உஷித்வா இத்யாதியாக மேலே காட்டிய பாடமே அவருடைய வியாக்கியானத்தினு மேறியிருக்கிறது, ★ராகவஸ்ய நிவேசநே★ என்ற ஸ்தானத்தில் 'இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேசநே' என்று வைத்து "வ்ரீடயா பர்த்ருநாம அக்ரஹணம்"—வெட்கத்தினால் பர்த்தாவின் பெயரைக் கூறவில்லை" என்று மெழுதியுள்ளார் கோவிந்தராஜர். இதற்கடுத்த முன் ச்லோகத்தில் "ஸீதா நாம்நாஸ்மி பத்ரம்தே ராமபார்யா த்விஜோத்தம!" என்று ஸ்பஷ்டமாக பர்த்தாவின் நாமக்ரஹணம் செயயப்பட்டேயிருக்கிறது; கோவிந்தராஜர் அதைக் குறிக்கொள்ளாதவரல்லர்; "கஸ்யேத்யஸ்ய உத்தரமாஹ—ராமேதி." என்றும் வியாக்கியமான மெழுதியுள்ளார். பர்த்தாவின் நாமத்தை அடிக்கடி சொல்லவேண்டிய அவச்யமுமில்லை. பூர்வாசாரியர் களின் பாடப்படி [★ராகவஸ்ய நிவேசநே★ என்கிற பாடப்படி] பர்த்ரு நாம க்ரஹணமுமிருக்கிறது, வேறுவிதமான பாடம் கோவிந்தராஜர்க்கு எங்ஙனே ப்ராப்தமாயிற்றென்று தெரியவில்லை.

மற்றோரிடமுங் காண்மின்; பெருமாள் மதங்காச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளின வளவில் சபரியின் வார்த்தையாக ★சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந, பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்ய சாரிஷம்★ (ஆரண்-74-13.) என்கிற ச்லோகத்தைப் பூர்வாசாரியர்கள் பல விடங்களில் உதாஹரித்துள் ளார்கள். இதில் உத்தரார்த்தத்தில் இன் சுவைமிக்க பொருளொன்று நிரம்பியுள்ளது. பரமபதம் சென்ற வர்களை ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்ததாக வ்யவஹரிப்பது ஸம்ப்ரதாயம். அதற்கு அந்த சபரியின் வாக்கே மூலமென்று ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். ★பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்ய சாரிஷம்★ என்று பாடமிருந்தால் தான் இவ் விசேஷார்த்தம் இடம் பெறும். இவ்வாச்ரமத்தில் எந்த பெரியோர்களுக்கு நான் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தேனோ, அவர்கள் திருநாடு சேர்ந்திருக்கிறார்கள் அவர்களது திருவடிவாரம் சென்று சேரப்போகிறேன் என்பதாக இதற்குப் பொருள். ஸ்ரீராமாயண கோசங்களில் இப்பாடம் காணவேயில்லை. ★கமிஷ்யாம்யக்ஷயாந் லோகாந் த்வத்ப்ரஸாதாத் அரிந்தம★ என்றே பாடம் காண்கிறது. பூர்வார்த்தமும் ★தவாஹம் சக்ஷுஷா ஸௌம்ய பூதா ஸௌம்யேந மாநத!★ என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் மாறுபட்டுக் காண்கிறது. அது கிடக்கட்டும். உத்தரார்த்தம் பூர்த்தியாகவே உருமாறிக் கிடக்கிறது. இங்கு கோவிந்தராஜருங்கூட பூர்வாசார்ய ஸம்மதமான★ பாத மூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்★ என்கிற பாடத்தைக் கொண்டு வியாக்யானம் செய்யவில்லை. ★கமிஷ்யாம்யக்ஷயாந் லோகாந் த்வத்ப்ரஸாதாத் அரிந்தம★ என்கிற பாடத்தையே கொண்டு வியாக்கி யான மிட்டிருக்கிறார். இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீராமாயணத்தின் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களை நன்கு விமர்சித் தால் நம் ஆசாரியர்கள் கொண்ட பாடமே பொருந்து மென்று எண்ணத்தகும். பெருமாள் சபரியைக் கண்டபோதே ★கச்சித் தே குருசுச்ரூஷா ஸபலா சாருபாஷிணி★ [ஆசார்ய ஸேவைபண்ணிப் பழுத்தவளென்று தெரியும்படி அழகாகப் பேசுகின்ற சபரியே! நீ செய்த ஆசார்ய சுச்ரூஷை யெல்லாம் ஸபலமாயிற்றோ?] என்று கேட்கிறார். சபரியும் அதை அடிபொற்றியே விடை கூறுகின்றாள். அதற்கு ஆசாரியர்கள் ஆதரித்த பாடமே பொருந்தும். மாறுபாடான பாடங்கள் எப்போது புகுந்தன? எதற் காகப் புகுந்தன? எங்ஙனம் புகுந்தன? என்று கண்டறிய முடியாமலிருக்கிறது.

மஹாபாரதத்திலும் இங்ஙனே பலபலவுள்ளன. இந்த வியாஸத்திற்கு முன்னேயுள்ள 'உன்தா மரைக் கண்களால் நோக்காய்' என்னும் வியாஸத்தில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரபங்க்தியை உதாஹரித் திருக்கிறோம்; அதாவது.

"துர்யோதனன் ★பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்?★ என்று கேட்க, ★த்விஷ தந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜ யேத், பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:★ என்று உத்தரமருளிச் செய்கை யாலே"।

என்கிற பங்க்தி ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தி லுள்ளது நமக்குக் கிடைக்கிற மஹாபாரத ஸ்ரீகோச மெதிலும் இது பொருந்தும்படியான ஸந்நிவேசமில்லை. துர்யோதந ஸபையில் நின்றும் மீண்டெழுந் தருளின பிறகே விதுரர் திருமாளிகையில் அமுது செய்ததாக சரித்திரமுள்ளது. துர்யோதநன் கேள்வி கேட்டதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிற ★பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய – இத்யாதி ச்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இந்த ப்ரகரணத்தில் காணப்படுவது மில்லை, ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (95) ★ச்ரமணீ விதுரேத்யாதி சூர்ணை பின் வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகளும் இவ்விதமாக அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். நாம் எதை அப்ராமாணிகமென்பது? இந்த ப்ரகரணத்தில் ★ஸம்ஸ்ப்ருசந் ஆஸநம் சௌரேர் விதுரஸ்ஸ மஹாமதி:★ என்கிற ச்லோகத்தை யெடுத்து நம் ஆசார்யர்கள் பணித்தருளும் அர்த்த விசேஷமும் இப் போது காணும் மஹாபாரத ப்ரக்ரியைக்கு ஒவ்வாததா யிருக்கின்றது. பாடப்பிறழ்வு இல்லாத பழைய இதிஹாஸபுராண ச்லோகங்களை ஸம்பாதிக்க முயலவேணும். ... ... ★

6. பகவத்கீதையில் நிந்தையும் ப்ரசம்ஸையும்

கீதையின் ஏழாவது அத்யாயத்தை யிட்டு கீதைக்கு ஒரு அபக்க்யாதி விளைந்திருப்பதுண்டு ஒருவில் ஒரு பண்டிதர் கீதா ப்ரவசநம் செய்து கொண்டிருந்தாராம். பலர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்;

ஒருவர் மாத்திரம் அந்த கோஷ்டியில் அந்வயிப்பதில்லை. ஆப்தர்கள் அவரை வெகு நிர்ப்பந்தித்து ஒரு நாள் கீதாகாலக்ஷேப கோஷ்டியில் அந்வயிப் பித்தார்கள். அவர் வந்து சேர்ந்த தினத்தில் ஏழாமத்யாயத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாம். அதாவது ☆ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயா அபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:☆ என்பது இந்த ச்லோகம் முழுவதும் நிந்தையே நிறைந்திருப்பதால் பாஷ்யாதிகளையும் அநுஸரித்து அந்த நிந்தைகளை வெகு விரிவாக உபந்யஸித்தார் ப்ரவசனகாரர். அன்றே புதிதாகக் கேட்க வந்தவர் இந்த கீதையில் இப்படிப்பட்ட நிந்தைகள்தான் நிறைந்திருப்பன போலும் என்றெண்ணி மிகவும் வெறுப்படைந்தாராம். மறுநாளும் 'இன்றைக்கு விஷயம் எப்படி யிருக்கிறது பார்ப்போம்' என்று பரீக்ஷார்த்தமாகக் காலக்ஷேப கோஷ்டிக்கு வந்தாராம்; அன்று அதற்கடுத்த சுலோகம்—(7-16.) ☆சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.☆ என்பது விரிவாக உபந்யஸிக்கப் பட்டதாம். முன் சலோகத்தில் நிந்தை நிறைந்தது; இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்துதி நிறைந்தது. இரண்டும் பிசகுதானே. அதனால் அந்த ச்ரோதா கீதையில் வீணான நிந்தையும் ஸ்துதியும் தவிர வேறு கிடையாது' என்று முடிவு செய்து கொண்டு மூன்றுநாள் தொடங்கிக் காலக்ஷேபத்திற்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாராம். ஏன் வருவதில்லை யென்று கேட்பவர்களுக்கு "கீதையில் என்ன இருக்கிறது? பர நிந்தை பத்தத்யாயம்; ஆத்மஸ்துதி ஆறத்யாயம்; இன்னுமேதாவது விஷயங்கள் இரண்டத்யாய மிருக்கும்." என்றாராம். இது இவருடைய மருள் இருந்தபடி. திருவாய்மொழியில் (3-5.) ☆மொய்ம் மாம்பூம்பொழிற் பொய்கைப் பதிகமும் இந்த ஏழாமத்யாயமும் ஒரு நிகராக நினைக்கப் படலாம். அப்பதிகத்தின் ஸாரத்தை நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்த மணவாள மாமுனிகள் "அன்பா லாட்செய்பவரை யாதரித்தும், அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்" என்கிறார். நிந்திக்க வேண்டியவர்களை நிந்திப்பதும் ஸ்துதிக்க வேண்டியவர்களை ஸ்துதிப்பதும் ப்ராப்தந்தானே. அது நிற்க. "சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸு:. அர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை விவரிக்கின்ற சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் தமது பாஷ்யத்தில் "அர்த்த:—தஸ்கரதவ்யாக்ர ரோகாதிநா| அபிபூத:—ஜிஜ்ஞாஸு:—பகவத்தத்வம்| ஜ்ஞாதுமிச்சதி| ய: அர்த்தார்த்தீ— தநகாம:; ஜ்ஞாநீ-விஷ்ணோஸ்| தத்வவித்." என்று எழுதியுள்ளார். மத்வபாஷ்யகாரரான ஆனந்த தீர்த்தர் ஒரு விவரணமு மெழுதவில்லை. சங்கராசாரியர்—திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால், துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும், பகவானை யறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம் பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்வ மறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கின்றார். நமது பாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்-ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்தனென்றும்; அபூர்வைச்வர்யகாமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்ய காமனை ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும், ஸ்வஸ்வருபமுணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்தமுள்ள தென்பதைப்பற்றி நாம் இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூலமென்ன? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில். ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸூக்தியை அடி யொற்றிப் பேசவேணு மென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும். திருப்பல்லாண்டில், ☆வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்☆ என்கிற பாசுரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், ☆ஏடு நிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளையும், அண்டக்குலத்துக்க திப தியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும், ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்களையு மழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸுஸ்பஷ்டம். இதுவன்றியும் திருவாய் மொழியில் ☆ஒருநாயகமாய்☆ என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகையதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப் பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள ☆சதுர்விதா பஜந்தே மாம்☆ என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடி யொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே☆ மாறனுரைசெய்த தமிழ்மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்ய ப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம்.

மற்றுமொரு விஷயமிங்கு நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக் கொள்ளத் தக்கதுண்டு. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (73) "அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிருபகம்' என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில்—"திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம்

ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்த மிறேயிது" என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானார் கோஷ்டியில் ஒருநாள் 'ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம் ஜ்ஞாத்ருத்வமா? சேஷத்வமா?' என்று விசாரமுண்டாக, எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் விடை கொண்டு இதையறிந்து வருமாறு நியமித்தருள, ஆழ்வான் அப்படியே விடைகொண்டு ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமென்று தெளிந்த் மீண்டதாக ஐதிஹ்ய முள்ளது. அப்படி மஹாநிதியாகப் பெற்று வந்த மஹார்த்தத்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் எவ்விடத்திலாவது பதிய வைத்திருப்பதுண்டோ வென்று சிலர் கேட்பதுண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்; ☆சதுர்விதா பஜந்தே மாம்☆ என்கிற இந்த கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநீ என்பதற்கு அர்த்தம் செய்தருளுமிடத்து ". ..... பகவச் சேஷதைகரஸ- ஆத்மஸ்வ ரூபவித்" என்றருளியுள்ளார். விஷ்ணுதத்வத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநி யென்றார் சங்கராசாரியர்; ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநி யென்கிறார் நம் ஸ்வாமி. அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணமிடுகிறார் [பகவத் சேஷதைகரஸ] என்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரக்காரர் ☆ஜ்ஞோதஏவ☆ என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஜ்ஞாதா என்பதற்கு 'அறியுமவன்' என்று பொருள். எதை அறியுமவன் என்று கேள்வியில், தான் பகவச்சேஷபூதன் என்பதை யறியுமவன் என்று பொருள் சொல்லவேண்டு மென்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். பகவச்சே ஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித் என்னும் சொல் தொடர் இதரர்களின் க்ரந்தங்களொன்றிலும் வர்ஷ சதம் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டாது. இப்படி விலக்ஷணமான ஸ்ரீஸூக்தியை அஸக்ருத் அருளிச் செய்திருக்கிற நம் ஸ்வாமி, திருகோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் நின்றும் ஆழ்வான் கொணர்ந்த நிதியைப் பெற்றவரென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இதற்கடுத்த (7-17,) ☆தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த:☆ என்னும் ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றுள்ளது. அங்கு நம் ஸ்வாமி ஜ்ஞாநிந, அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரிய." என்று க்ரமாந்வயத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளினார். இவ்வந்வய க்ரமத்தில்—ஞானிக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம் என்றதாக விளங்குகிறது. உண்மையில், பகவானிடத்தில் ஞானி வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதிதான் அதிகமென்னத் தகும். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தில் [அத்யர்த்தம்] என்பதை 'அஹம்ப்ரிய.' என்பதிலே கூட்டுவதை விட 'மம ப்ரிய:' என்பதிலே கூட்டுவதுதான் ரஸவத்தரமென்று திருவுள்ளம் பற்றின ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ரமான☆ அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் „அத்யர்த்தப்ரியம்! ஜ்ஞா நிநம்! தப்த்வா"

என்கிற அகர்க்கமான வாக்கியத்தினால் அந்த அந்வய க்ரமத்தையும் காட்டியருளினார். அந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியின்படி ப்ரக்ருத கீதா ச்லோகாந்வயம் எப்படி கொள்ளவேணு மென்னில்; "ஜ்ஞாநிந. அஹம் ப்ரிய: ஸ ச மம அத்யர்த்தம் ப்ரிய:" என்றிங்ஙனே கொள்ளவேணும். ... ★

7. „ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா"

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மா வாஸ்தவமாகத் திருவவதாரம் செய்து, வாஸ்தவமான அர்த்தங்களை நிரப்பி வாஸ்தவமாக கீதாசாஸ்திரத்தை யவதரிப்பித்தருளினதாக ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனடியார்களான நாம் நம்பியிருக்கின்றோம். ஸ்வாமியிட்டருளின கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையிலும் மேலே பல ச்லோகங்களின் பாஷ்யத்திலும் இந்த நம்பிக்கையே நமக்கு ஊர்ஜிதமாக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளியற்றிய பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை இதற்கு மாறாகவுள்ளது. அவர் தம்முடைய பாஷ்ய அவதாரிகையில் [பகவாந்...ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் குர்வந் லக்ஷ்யதே] என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோம். இதனால், பகவான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் செய்தருளவில்லையென்றும், உண்மையாக அவதாரம் செய்தருளவில்லையென்றும், மாயையினால் ஏதோ ஜனங்களை மயக்கிக் காட்டினதாகவும் சங்கராசாரியர் அபிப்ராயப் படுவதாக விளங்குகின்றது. இப்படி இவர் அபிப்ராயப்படுவதற்கு ஒரு காரணபாஸமுண்டு; அதாவதென்னெனில்; மேலே நான்காமத்யாயத்திலே பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசிவருகையில் (4-6) 'ஆத்ம மாயயா ஸம்பவாமி'

என்றுள்ளது. இதற்கு உண்மையான பொருள் எதுவோ அது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரதர்சந புரஸ்ஸரமாக நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ,,ஆத்மமாயயா-ஆத்மீயேந ஜ்ஞாநேந-என்பது கீதாபாஷ்யத்தில் அங்கு ஸ்வாமி யருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி. வைதிக நிகண்டுவையும் அதையநுஸரித்த அபியுக்த பிரயோகத்தையும் காட்டி ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞானமே இங்கு மாயா சப்தார்த்த மென்று ஸ்வாமி நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயத்திற்கு மிகவு மிணங்கிய ப்ராமாணிகமான பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் (6-5.84) ★இச்சாக்ருஹீ தாபிமதோரு தேஹ:★ என்று, மாயாசப்தஸ்தானத்தில் இச்சாசப்தத்தை நிஸ்ஸந்தேஹமாக இட்டு, பகவான் தன்னுடைய இச்சை யினாலே தனக்கு அபிமதமான பல திவ்யமங்கல விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அவதரிப்ப தாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு சங்கராசார்யர் "ஸம்பவாமி—தேஹவாநிவ பவாமி; ஜாதஇவ ஆத்மமாயயா—ஆத்மநோ மாயயா; ந பரமார்த்ததஃ; லோகவத்." என்று எழுதியுள்ளார். கானலானது தன்னிடத்தில் தண்ணீர் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் அது இருப்பதுபோல் காட்டுகிறதல்லவா ? அப்படியே பகவானும் தான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணுதவனுகையாலே தன்னிடத்தில் தேஹமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் இருப்பதுபோல் மாயையினால் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான் என்பது சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம். மாயா என்னுஞ் சொல்லுக்கு பொய்யென்பதே இவர் கொண்ட பொருளாகும். அந்த நாலாவது அத்யாயத்திலேயே மேல் ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில் ★ [ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந.] என்பதில் பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தையும் அவதார சேஷ்டிதத்தையும் ஸத்யமாக எவன் அறிகிறானோ அவன் வர்த்தமான தேஹத்தை விட்டொழித்து மறுபிறவி யடையாமல் தன்னையே யடைவதாகச் சொல்லியிருக் கின்றான். மே ஜந்ம கர்ம ச ய: தத்த்வத: வேத்தி:' என்றிருப்பதை ஸ்வமதப்ரதிகூலமாக நினைத்த சங்கராசார்யர் வெகு சாதுர்யமாய் வேறுவிதமாக அந்வயம் காட்டியுள்ளார். தத்த்வத: என்பதை 'யோ வேத்தி' என்பதில் கூட்டாமல் 'தத்த்வத: தேஹம் த்யக்த்வா' என்று உத்தரார்த்தத்திலே அந்வயித்துப் பொருளுரைத்தார். அவர்இவ்வளவு ச்ரமம் எதற்காகப் படுகிறாரென்றால், 'ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா' என்றுள்ள விடத்தில் மாயா சப்தத்திற்குத் தாம் கொண்ட பொருளே பொருளென்கிற வொரு அபிநிவேசத்தினால்தான்.

ப்ராமாணிகர்கள் இங்கு மத்யஸ்த நிலையில் நின்று ஒன்று குறிக்கொள்ள வேண்டும். தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணத்தில் காடகமென்னும் பகுதியில் மூன்றாம் ப்ரச்நத்தில் "யாவந்த: பாம்ஸவோ பூமே:, ஸங்க்யாதா தேவமாயயா" என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. பூமியிலுள்ள மண் துகள்களெல்லாம் தேவர் களின் மாயையினால் கணக்கிடப் பெற்றவையாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு மாயையென்பதற்குப் பிறர் கூறும் பொருள் பொருந்தமாட்டாதென்பது வெளிப்படை. பூமியிலுள்ள மண் துகள்கள் மனிதர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிட முடியாதவையாயினும் தேவர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிடக்கூடியவையே யாதலால் இங்கு 'தேவமாயயா' என்றதற்கு 'தேவர்களின் ஞானத்தினாலே' என்பதுதான் பொருளென்று யாவரும் நிராக்ஷேபமாக இசையத்தக்கதாகும். வித்யாரண்யர் முதலான வேதபாஷ்யகாரர்களும் இப்படித் தான் இங்குப் பொருள் வரைந்துள்ளார்கள். ஆகவே (மாயா) என்பதற்கு 'மித்யா' என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமற்றதென்று தெளியக்கடவது.

அஸுரராக்ஷஸாதிகள் செய்கிற செயல்களை மாயை யென்று சொல்லுவதுண்டு. அங்கும் மித்யா என்கிற அர்த்தம் கிடையாது. ஆச்சர்யகரம் என்பதுபற்றியே அங்கு மாயாசப்த ப்ரயோகம் பண்ணுவது. பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் அசித் ப்ரகரணத்தில் (10) "மாயையென்கிறது விசித்ரஸ்ருஷ்டி யைப் பண்ணுகையாலே" என்றருளிச் செய்த விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் "அஸுரராக்ஷஸாதி க்ரியைகளை ஆச்சர்யகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறப்போல இத்தையும் [ப்ரக்ருதியையும்] மாயை யென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை" என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

திருமலை திருப்பதி சின்ன ஜீயர்ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தார்.

திருமலை திருப்பதி சின்னகேள்வி ஜீயர்ஸ்வாமி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி 30—12—71 வியாழக்கிழமை மாலை திருப்பதி மடத்தில் திருநாடலங்கரித்தருளின செய்தியைத் தெரிவிக்க மிக வருந்துகிறோம். நம்மாழ்வார் • ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டுநாம் * என்று பாரித்தது தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தைதந்தைக்கு' அப்படி ஆழ்வார் பாரித்த நித்ய கைங்கரியம் நிச்சலும் நடைபெற்று வரவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவடிவாரத்திலிருந்து ஒரு ஜீயரைத் திருமலையில் நித்யவாஸம் செய்ய நியமித்தருளித் திருவேங்கடமுடையானுடைய கைங்கரியம் வழுவின்றி நடைபெற்று வருமாறு செய்தருளினார். பிறகு மணவாளமாமுனிகள் காலத்தில் அவர் தம்முடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த அஷ்டதிக்கஜாசாரியர்களில் மூவர் உத்தமாச்ரமிகளாயிருந்தபடியாலே அவர்களுள் ஒருவரைத் திருமலை திருப்பதியிலேயே சின்னஜீயர் மடாதிபதியாக நியமித்தருள, இவ்விருவர் முகமாகவும் திருமலையிலும் கீழ்த் திருப்பதியிலும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் லோகோத்தரமாகவும் பரமவிலக்ஷணமாகவும் நடைபெற்று வருவதை உலகமெல்லாம் அநுபவித்து ஆனந்திக்கின்றது,

திருமலையில் தற்காலம் பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியின் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாநின்ற உலகம் பரந்த புகழாளரான ஸ்ரீஸ்வாமி பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் தாம் பெரிய ஜீயர் பதவியை அலங்கரித்தருளினபோது சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திலே அபிஷிக்தரானவர் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி அந்த ஸ்வாமியே இப்போது திருநாடலங்கரித்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமி. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்து பகவத்விஷய ரஹஸ்யாதிகளில் உத்தமாதிகாரியாக இருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி திருமலை திருப்பதி ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளினது முதலாகக்கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தில் மிக்க பெரும்புகழ் படைத்தார். திருமலையிலுள்ள சிறிய ஜீயர் மடத்தைப் பலவாயிரம் ரூபாய் செலவில் உத்தாரம் செய்தருளினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ததீயாராதனத்தில் ஸ்வாமிக்கு இருந்த குதூஹலம் வாசாமகோசரம். அடியேன் பலகால் நேரில் அநுபவித்து வியந்திருக்கிறேன், இந்த ஸ்வாமி இன்னும் பல ஸம்வத்ஸரங்கள் இந்த ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருக்கக் கூடியவர். வானவர் வானவர் கோனொடும் சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்திலிருந்து வானவர்கோன் தனது திருநாட்டிலே நித்யகைங்கரியம் செய்ய அழைத்துக்கொண்டருளினான். இந்த ஸ்வாமியினுடைய ஸ்தானம் விரைவில் பரிபூரிதமாகும். இத்திருவருள் பெறுவார் எவர்கொல்!

"தழைநல்லவின்பந் தலைப்பெய்தெங்குந் தழைக்கவே."

ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தாதாரர்களுக்கு அறிவிப்பு.

ஸ்ரீராமாநுஜன் சென்றவிதழில் நாம் தெரிவித்ததைக் கண்டவர்களில் சிலர் "ஏற்கனவே நாங்கள் 25 ரூ. செலுத்தி ஜீவியச் சந்தாதாரர்களாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறோம். 25 ரூ. செலுத்தினவர்கள் இனி சந்தா செலுத்த வேண்டியதில்லை யென்றும் ஸ்ரீராமாநுஜனிலேயே வெளியிடப்பட்டுமிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, அந்த மெம்பர்களும் இனி சந்தா செலுத்தியே யாகவேண்டுமென்று இப்போது தெரிவித்திருப்பது நியாயமாகுமா" என்று எழுதிவருகிறார்கள். ஆக்ஷேபம் செய்யாமல் சந்தாப்பணம் அனுப்பிவருகிறவர்களு மிருக்கின்றார்கள். ஆக்ஷேபருசியுள்ளவர்களுக்கு இப்போது நாம் தெரிவிக்கிறோம். கால பரிஸ்திதியை நோக்கி நாம் வெளியிட்ட அறிக்கையை அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். ஆயாஸப்படுமவர்கள்

கவனிக்கவேண்டியது, மிகவும் கவனிக்கவேண்டியது.

அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு நமக்கு எழுதிக்கொள்ள வேண்டும்;—

> "நான் இன்ன தேதியில் ஸ்ரீராமாநுஜனுக்காக இவ்வளவு ரூபாய் செலுத்தியிருக்கிறேன். என்னை ஏற்கனவே ஜீவியச் சந்தாதாரராகக் கொண்டிருக்கிறீர்களாதலால் இனிமேலும் என்னிடத்தில் சந்தாப்பணம் எதிர்பாராமல் ஸ்ரீராமாநுஜனை கிரமப்படி அனுப்பி வரவேணும்"

என்று ஒரு கார்டு எழுதவேண்டும். அவ்வாறு எழுதிக்கொள்பவர்களுக்கு நாம் தவறாமல் பத்ரிகை அனுப்பி வருவோம். எழுதிக்கொள்ளாதவர்களுக்கும அறிக்கையின்படி சந்தா அனுப்பாதவர்களுக்கும் பத்ரிகை நிறுத்தப்படும்.

முக்கியமான மற்றோரறிக்கை;—சந்தா M. O. மூலம் அனுப்புவதற்கு ஒரு புதிய விலாஸம் சென்ற இதழில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது, [K. வெங்கடேச்வர்லு குப்தா என்று. அந்த நபர் நமது கார்யாலயத்தில் பணி செய்யவில்லையாகையால் இனி யாரும் அந்த விலாஸத்திற்கு M. O. அனுப்பவேண்டாம். பழையபடியே க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் விலாஸத்திற்கே அனுப்பிவர வேண்டியது.

இப்படிக்கு,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்,

பத்ராதிபர். 1—1—1972